

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ευριστάμιμον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν ψυχὴν ἡμῶν ὑπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχίου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παίδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1^{ην} ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

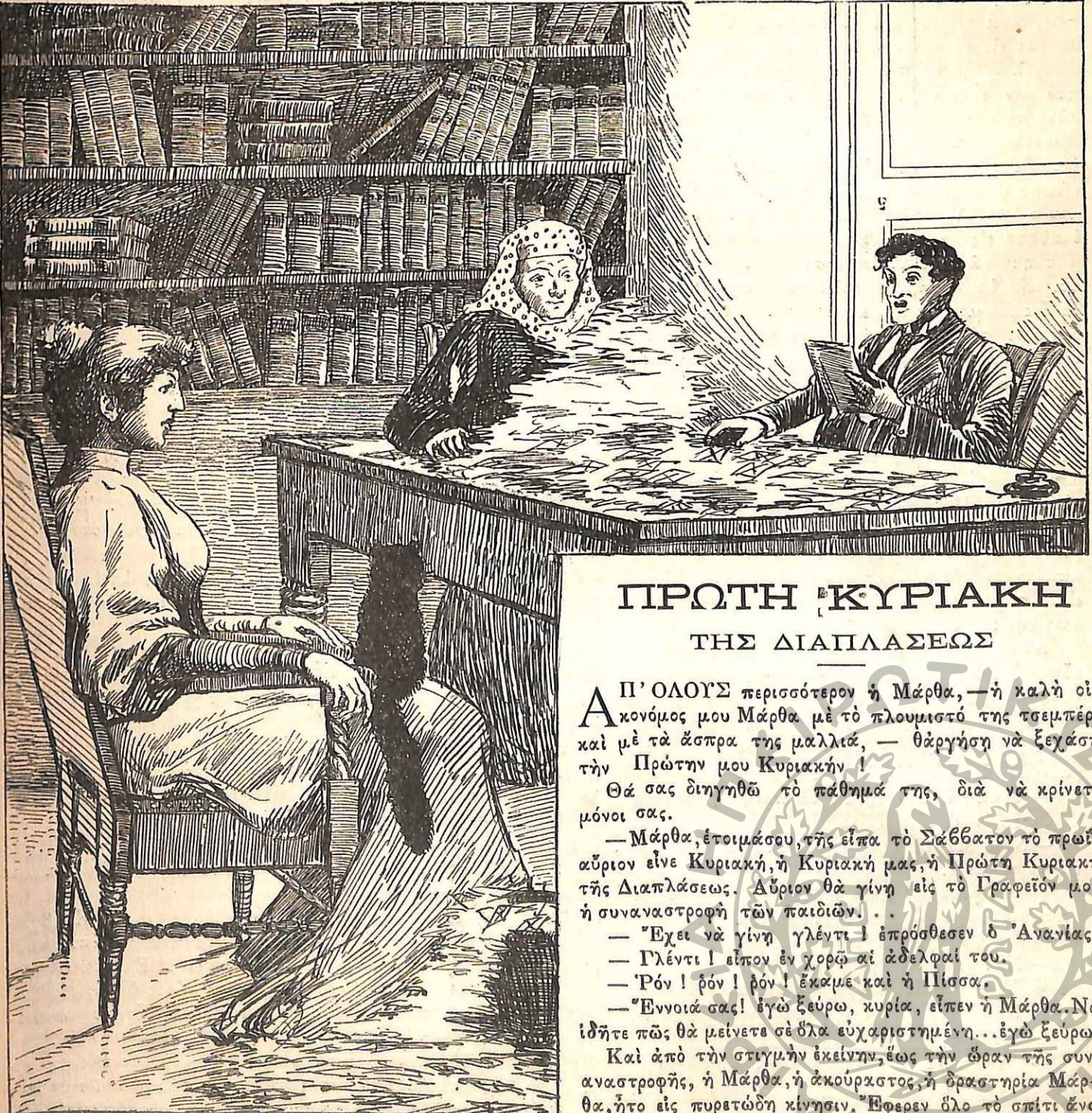
ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0, 15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰώλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 3^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 6—13 Ἀπριλίου 1896

Ἔτος 18^{ον}.—Ἀριθ 13—14

ΠΡΩΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Α Π' ΟΛΟΥΣ περισσότερον ἡ Μάρθα, — ἡ καλὴ οἰκονόμος μου Μάρθα μετὰ τὸ πλουμιστὸ τῆς τσεμπέρι καὶ μετὰ τὰ ἄσπρα τῆς μαλλιάς, — θάργῃ νὰ ξεχάσῃ τὴν Πρώτην μου Κυριακὴν!

Θά σας διηγηθῶ τὸ πάθημά της, διὰ νὰ κρίνετε μόνοι σας.

— Μάρθα, ἐτοιμάσου, τῆς εἶπα τὸ Σάββατον τὸ πρῶτον αὐριον εἶνε Κυριακὴ, ἡ Κυριακὴ μας, ἡ Πρώτη Κυριακὴ τῆς Διαπλάσεως. Αὐριον θὰ γίνῃ εἰς τὸ Γραφεῖόν μου ἡ συναναστροφὴ τῶν παιδιῶν.

— Ἐχει νὰ γίνῃ γλέντι! ἐπρόσθεσεν ὁ Ἀνανίας.

— Γλέντι! εἶπον ἐν χορῷ αἱ ἀδελφαὶ του.

— Ῥόν! Ῥόν! Ῥόν! ἔκαμε καὶ ἡ Πίσσα.

— Ἐννοιά σας! ἐγὼ ξεύρω, κυρία, εἶπεν ἡ Μάρθα. Νὰ ιδῇτε πῶς θὰ μείνετε σὲ ὅλα εὐχαριστημένα... ἐγὼ ξεύρω.

Καὶ ἀπὸ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἕως τὴν ὥραν τῆς συναναστροφῆς, ἡ Μάρθα, ἡ ἀκούραστος, ἡ δραστηρία Μάρθα, ἦτο εἰς πυρετώδη κίνησιν. Ἐφάρεν ὅλο τὸ σπῆτι ἄνω

κάτω. Ἐσφογγάρισεν, ἐξεσκόνισεν, ἐκαθάρισεν, ὡς νὰ ἐξημέρωνε καμμιά μεγάλη ἐορτή. Ἀλλὰ φαίνεται ὅτι τὴν περισσotέραν δουλειάν ἔκαμεν εἰς τὸ μαγειρεῖον. Ἐκεῖ ἤκουα πολὺν θόρυβον, ἐκεῖ ἦσαν μαζεμέναι σχεδὸν ὅλαι αἱ ἀδελφαὶ τοῦ Ἀνανία. Ἀλλὰ τί ἐγένετο ἀκριβῶς δὲν ἤξευρα. Κλεισμένη εἰς τὸ γραφεῖόν μου μὲ τὰς τόσας καὶ τόσας ἀσχολίας τοῦ φύλλου, εἶχα ἀφήσῃ τὴν Μάρθαν νὰ κάμῃ ὅ,τι θέλῃ, βεβαία ὅτι θὰ ἔκαμνεν ὅ,τι ἔπρεπε. Πού νὰ φαντασθῶ ὅτι... Ἀλλὰ δὲν σὰς το λέγω ἀκόμη.

Τέλος πάντων ἐξημέρωσεν ὁ Θεὸς τὴν ἡμέραν καὶ κατὰ τὰ προκαπορισθέντα, μετὰ τὸ πρόγευμα, συνηθροίσθημεν ὅλοι εἰς τὸ Γραφεῖον, πρὸς συγκρότησιν τῆς Πρώτης Κυριακῆς. Αἱ ἀδελφαὶ τοῦ Ἀνανία ἐκάθισαν εἰς τὸ βάθος, εἰς ἓν διβάνιον, εἰς τὸ ὁποῖον κατορθώνουν — μυστήριον πῶς, — νὰ χωροῦν καὶ αἱ δώδεκα. Αἱ μεγαλύτεραι κάθονται εἰς τὸ μέσον καὶ αἱ μικρότεραι εἰς τὰ ἄκρα, ὥστε ἀποτελοῦν μίαν πολὺ ιδιόρρυθμον πυραμίδα. Λυποῦμαι ποῦ δὲν εἶπα εἰς τὸν ζωγράφον νὰ σὰς ζωγραφίσῃ καὶ αὐτὸ τὸ σύμπλεγμα. Ἀλλὰ τί νὰ τοῦ πρωτοειπῶ, τί νὰ πρωτοκάμῃ καὶ ἐκεῖνος... Ἀπέναντι, εἰς τὸ γραφεῖον, ἐποθετήθη ὁ Ἀνανίας καὶ ἀράδιασεν ὅλους τοὺς χαρτίνους ἀντιπροσώπους, ὅλας τὰς ἐπιστολάς τῶν μικρῶν μου φίλων. Αὐτὸς ἐπρόκειτο νὰρχίσῃ τὴν ἀνάγνωσιν. Ἐγὼ ἐκάθισα εἰς τὴν συνειθισμένην μου πολυθρόναν καὶ ἐτοιμάσθηκα νὰκούσω... Πιστεύσατέ με, μικροὶ μου φίλοι, τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἤμην πολὺ συγκεκινημένη. Ἰδοὺ λοιπὸν τὸ ὄνειρόν μου ἐπραγματοποιεῖτο... Ἡ σωρεία τῶν ἐπιστολῶν, τῶν διεσκορπισμένων ἐπὶ τῆς τραπέζης, μοῦ ὠμίλει εὐγλώττως καὶ μοῦ ἔλεγεν ὅτι μὲ ἀγάπην καὶ μὲ προθυμίαν τὰ καλὰ μου παιδιὰ ἐδέχθησαν τὴν πρόσκλησίν μου. Ἡ συναναστροφή, τὴν ὁποίαν τόσον ὠνευροπόλησα, καὶ τὴν ὁποίαν τόσον ὠνευροπολήσατε, θὰ ἐγένετο μετ' ὀλίγον ἐκεῖ, εἰς τὸ Γραφεῖόν μου. Σὰς εἶχα ἐνώπιόν μου... ἐνόμιζα ὅτι σὰς ἔβλεπα... ὦ, ναί, νοερῶς ἦσθε ὅλοι γύρω μου... Πόσα ὠραία κεφαλάκια!.. ἔβλεπα τὰ ματάκια σὰς νὰ με κυττάζουν μὲ ἀγάπην, μὲ σεβασμόν, μὲ περιέργειαν καὶ μετ' ὀλίγον θὰ ἤκουα καὶ τὴν φωνὴν σας εἰς ἀπάντησιν τῆς πρώτης μου ἐρωτήσεως... Εἶχα ἄδικον νὰ εἶμαι συγκεκινημένη εἰς μίαν τόσον ὠραίαν καὶ ἐπίσημον στιγμὴν;

Ἀλλὰ μὲ ὄλην μου τὴν συγκίνησιν, δὲν ἐλησμόνησα οὔτε τὴν Πίσσαν, τὴν ὁποίαν ἐκραῖα καὶ ἐκάθισα εἰς τὰ γόνατά μου (αὐτὴν τὴν θέσιν ἡ ἀφωσιωμένη μου Πίσσα τὴν προτιμᾷ καὶ ἀπὸ θρόνον, καθὼς ἐξεφράσθη μίαν φορὰν εἰς τὸν Ἀνανίαν, ὁ ὁποῖος καθὼς σὰς εἶπα, εἰξεύρει γαλιὰ) οὔτε τὴν Μάρθαν, τὴν ὁποίαν ἔστειλα νὰ φέρουν.

— Μπα! ἤλθαν κηῶλα τὰ παιδιὰ; εἶπεν ἡ καλὴ οἰκονόμος, ἐν ᾧ ἔσπαιδε νὰ εἰσέλθῃ.

— Ναί, Μάρθα, ἔλα, εἶνε ὦρα. Νὰ τὰ παιδιὰ, ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι.

— Μὲ γελᾶτε! εἶπεν ἡ Μάρθα εἰσελθοῦσα καὶ ἐξετάσασα μὲ ταχὺ βλέμμα τὸ Γραφεῖον. Ἐδῶ μέσα δὲν εἶνε ἄλλα παιδιὰ ἀπὸ τὰ δικά μας.

— Νά, καλέ, δὲν τα βλέπετε ἐδῶ τὰ γράμματα; εἶπεν ὁ Ἀνανίας. Κάθε γράμμα καὶ παιδί.

— Καλὲ τί λέτ' ἐκεῖ; Μὲ γράμματα θὰ γίνῃ ἡ συναναστροφή;

— Ἀλλὰ μὲ τί, Μάρθα μου; εἶπα ἐγώ. Ἐνόμισες ὅτι θὰ ἔλθουν ἐδῶ τόσες χιλιάδες παιδιὰ, ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου;

— ὦ, δυστυχία μου! ναί, κυρία! αὐτὸ ἐνόμισα... καὶ νὰ μὴ μου πῇ κανένας τίποτε!... ὦ, τί κρίμα! τί κρίμα!

Ἐκαμα νὰ γελᾶσω, ἀλλὰ ἡ ὑπερβολικὴ ἀπελπισία τῆς οἰκονόμου μ' ἐφόβισε.

— Τί τρέχει; τῆς εἶπα. Διατὶ κάμνεις ἔτσι;

— Ἀμὲ πῶς νὰ κάμω; Ἀμὲ τόσα γλυκίσματα που θὰ πᾶνε χαμένα; Κρίμα τοὺς κόπους μου! κρίμα τὰ ἐξοδα! Δυὸ τεψιὰ γαλατόπητα ἔκαμα, κυρία μου, καὶ ἄλλα τόσα τσουρέκια!

Εἶνε δύσκολον νὰ σας περιγράψω τί θόρυβος διεδέχθη αὐτὰ τὰ ἐξαφνικὰ λόγια. Τὰ κορίτσια ἐκόντεψαν νὰ ξεχαρδισθοῦν ἀπὸ τὰ γέλια, — τὰ πονηρά!... ὁ Ἀνανίας ἔπεσε κάτω, σχεδὸν λιπόθυμος· καὶ ἐγὼ δὲν ἤμποροῦσα πλέον νὰ κρατήσω... τὴν Πίσσαν εἰς τὰ γόνατά μου. Μόνον ἡ Μάρθα δὲν ἐγελοῦσε.

— Καλὰ μὲ κοροϊδεύατε, ἔλεγε. Καὶ νὰ μὴ βρεθῇ κανένας νὰ μου πῇ ὅτι ἔκανα λάθος; Τί δυστυχία! τί εὐχὴ Θεοῦ!

— Μά, καϊμένη Μάρθα, εἶπα, ἅμα ἐκόπασεν ὀλίγον ἡ τρικυμία καὶ ἐξανακάθισεν ἡ Πίσσα εἰς τὸν θρόνον τῆς ἑστώ, σοῦ ἐφάνη ὅτι πραγματικῶς θὰ ἤρχοντο ἐδῶ ὅλοι οἱ μικροὶ μου φίλοι. Τί θὰ τοὺς ἔκαμνεν δυὸ τεψιὰ γαλατόπητα, σὲ παρακαλῶ; Ἐπρεπε νὰ κάμῃς τοῦλάχιστον ἑκάτὸ, διὰ νὰ πάρουν ὅλοι ἀπὸ ἓνα μικρὸ κομματί!

— Ἐκατό! εἶπεν ἡ Μάρθα ἐκπληκτος... Ἐχετε δίκην, κυρία! τὰ παιδιὰ ποῦ σας ἀγαποῦν εἶνε χιλιάδες καὶ χιλιάδες!.. Τί ἀνόητη ποῦ ἤμουν νὰ πιστεύσω ὅτι θὰ ἤρχοντο ἐδῶ καὶ ὅτι θὰ ἐφίλευα μὲ δυὸ τεψιὰ πρᾶγμα!.. Τώρα; καὶ τώρα; τί θὰ γίνουν αὐτὰ;

— Ποιὰ; τὰ γλυκὰ που ἔκαμες; Ἄς εἶνε καλὰ τὰ κορίτσια μας· σὲ τρεῖς ἡμέρες δὲν θὰ ἔχῃς οὔτε ἓνα γαλατομπούρεκο, οὔτε ἓνα τσουρέκι!

— Τὰ κορίτσια μόνον; εἶπεν ὁ Ἀνανίας. Ἐννοῶ νὰ ἔχω καὶ ἐγὼ τὸ μέρος μου. Δόξα τῷ Θεῷ στόμα ἔχω καὶ ἄρκετὰ μεγάλο.

— Καθὼς βλέπω, εἶπεν ἡ Μάρθα, ἡ ὁποία δὲν ἦτο δυνατόν ἀκόμη νὰ συνέλθῃ, θὰ ἔχωμε πάλι ἀρρώστιας καὶ στομάχια...

— Μάρθα! Μάρθα! ἐφώναξα τότε· μεριμνᾷς καὶ τυρβάζεις περὶ πολλὰ, ἐνὸς δὲ τώρα ἐστὶ χρεῖα: νὰ καθήσῃς ἐκεῖ καὶ ἀκούσῃς μὲ προσοχὴν τὰ γράμματά που θὰ μας διαβάσῃ ὁ Ἀνανίας.

Ἡ Μάρθα ἐκάθισεν εἰς τὴν μέσσην τοῦ γραφείου, μὲ ὕψος ἀνθρώπου παρατιδομένου εἰς τὴν τύχην τοῦ ἀγογγύστως.

— Καὶ τί με θέλετε ἐμένα; ἠρώτησε.

— Πρῶτον εἰμπορεῖ νὰ παρουσιασθῇ ἀνάγκη νὰ μας διαβάσῃ καὶ σὺ μερικὰ γράμματα· ἔπειτα θέλω νὰκούσω τὴν γνώμην σου.

— Τὴν γνώμην μου; Ἐπροκόψατε, κυρία. Καὶ βγαίνει τώρα ὁ νοῦς μου ἀπὸ τὴ γαλατόπητα καὶ ἀπὸ τὸ πάθημά μου;... Ἄς εἶνε τέλος πάντων! Ἐμπρός, Ἀνανία, διαβάζε! Πότε θὰ τελειώσῃ ὅλος αὐτὸς ὁ σωρός;

Μετὰ τὸ παιδρὸν αὐτὸ ἐπεισόδιον, ἤρχισεν ἡ συνεδρίασις ὡς ἐξῆς:

— Κύριε καὶ κυρία, εἶπα πρὸς τοὺς μικροὺς μου φίλους ἀπὸ τὴν ἐξῆς ἐρώτησιν: «Κατὰ ποῖον τρόπον νομίζετε ὅτι θὰ ἤμπορούσατε νὰ προξενήσετε εἰς τοὺς

γονεῖς σας τὴν μεγαλητέραν ἐκπληξιν, τὴν μεγαλητέραν εὐχαρίστησιν; Καὶ οἱ μικροὶ μου φίλοι ἀπήντησαν μὲ τὰς ἐπιστολάς, αἱ ὁποῖαι θὰ διαβασθοῦν τώρα εἰς ἐπὶ πᾶν. Πρόκειται νὰ ἴδωμεν ποῖα εἶνε ἡ καλλιτέρα ἀπάντησις, διὰ νὰ βραβευθῇ. Ὁ Ἀνανίας ἔχει τὸν λόγον!

Ὁ ψυχολογὸς μου ἐσοβαρύνθη ὅσον ἠμπόρεσε — καὶ σημειώσατε ὅτι ὁ νέος δὲν ἀγαπᾷ πολὺ τὴν σοβαρότητα, — καὶ ἤρχισεν ὡς ἐξῆς:

— Κυρία μου Διάπλασις! Ἀπὸ χθὲς τὸ βράδυ, ποῦ μου παρεδῶσατε νὰ τακτοποιήσω τὰς ἐπιστολάς, τὰς διήρσα εἰς τρεῖς μεγάλους σωροὺς, δηλαδὴ εἰς τρεῖς μεγάλας κατηγορίας. Δὲν εἶχα βεβαία τὴν ἀδειάν σας νὰ το κάμω· ἀλλὰ θὰ μοῦ τὴν δώσετε, εὐθὺς ἅμα μάθετε τὴν αἰτίαν. Πολλὰ ἀπὸ τὰς ἐπιστολάς εἶνε ὅμοιαι, ἡ σχεδὸν ὅμοιαι. Ἦκουσα πολλές φορές ὅτι τὰ μεγάλα πνεύματα συναντῶνται· ἀλλὰ τώρα βλέπω ὅτι καὶ τὰ μικρὰ τὸ παθαίνουν αὐτὸ καμμιά φορὰ.

— Δὲν ἔχεις δίκην, παρετήρησεν ἡ Ἀγάπη, ἡ μεγαλητέρα ἀπὸ τὰς ἀδελφὰς τοῦ Ἀνανία. Εἰμπορεῖ καὶ ἓνα μικρὸ παιδί νὰ ἔχῃ μεγάλο πνεῦμα.

— Ὅπως καὶ ἓνας μέγας νὰ ἔχῃ μικρὸ πνεῦμα, συνεπλήρωσεν ἡ Ἐλπίς, ἡ δευτέρα ἀδελφὴ.

Ὁ Ἀνανίας ἐξηκολούθησε, χωρὶς νὰπαντήσῃ εἰς τὴν ἀντιπολίτευσιν, ἡ ὁποία ἐσιώπησε:

— Λοιπὸν, εἰς τὸν πρῶτον σωρὸν ἔβλα τὰς ἀπαντήσεις ὅλων ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ὡς τὴν μόνην ἐκπληξιν καὶ εὐχαρίστησιν τῶν γονέων τῶν νομίζουν ἐν βραβεῖον ἐκ μέρους τῆς Διαπλάσεως.

— Εἶνε πολλοὶ αὐτοὶ; ἠρώτησα ζωηρῶς.

— Ὁ μεγαλητέρος σωρὸς. Θὰ εἶνε καμμιά ἑκατὸν-πενήντα γράμματα.

— Καλὰ· προχώρα.

— Ὁ δευτέρος σωρὸς ἀποτελεῖται ἀπὸ ὅσους ἀπήντησαν περίπου ὅτι ἡ ἐπιμέλεια καὶ ἡ ὑπακοὴ ἐκ μέρους τῶν τέκνων εἶνε ἡ μεγαλητέρα ἐκπληξιν καὶ εὐχαρίστησις τῶν γονέων. Αὐτοὶ θὰ εἶνε καμμιά ἐξηνταριά. Τέλος εἰς τὸν τρίτον, τὸν μικρότερον καὶ ἴσως τὸν ἐκλεκτότερον σωρὸν...

— Ἀ, μὴ κρίσεις! διέκοψα ἐγώ. Μὴ μας προκαταλαμβάνεις ἀπὸ τώρα!

— Εἰς τὸν τρίτον σωρὸν, — ἐξηκολούθησεν ἀπτόητος ὁ Ἀνανίας, — ἔβλα τὰς ἀνομοίας ἀπηντήσεις, τὰ γράμματα ἐκείνων δηλαδὴ, ποῦ ἀπαντοῦν κάτι τι καινούργιο, κάτι τι πρωτότυπον, κάτι τι εὐφύες...

— Πάλιν κρίσεις! εἶπεν ἡ Ἀγάπη.

— Θὰ με ἀναγκάσῃς νὰ σου ἀφαιρέσω τὸν λόγον, εἶπα ἐγώ! Καλὰ, ἐννοήσαμεν τί ἔκαμες. Προχώρα εἰς τὴν ἀνάγνωσιν. Ἀρχισε ἀπὸ τὸν πρῶτον σωρὸν.

Ὁ Ἀνανίας ἤρχισεν. Ἐδιάβαζεν, ἐδιάβαζεν, ἐδιάβα-

ζεν. Καὶ ἡμῖς ἠκούσαμεν, ἠκούσαμεν, ἠκούσαμεν. Ὁ εἰς κατόπιν τοῦ ἄλλου παρήλαυνον ὁλονὲν οἱ μικροὶ μου φίλοι, μὲ τὰ ὀνόματά των ἢ μὲ τὰ ψευδώνυμά των. Πόσῃν ἀγάπην πρὸς ἐμέ, πόσῃν τρυφερότητα ἀπέπνεον ὅλαι αὐταὶ αἱ ἐπιστολαί, καὶ πόσον διὰ τοῦτο μ' ἐκολάκευαν! Σὰς εὐχαριστῶ, μικροὶ μου καὶ μικραὶ μου, ὅσοι διδέτε τὴν ἀξίαν εἰς τὸ βραβεῖόν μου, ὥστε αὐτὸ νὰ ὀνειρεύεσθε ὡς τὴν πλέον εὐχάριστον ἐκπληξιν τῶν γονέων σας. Αὐτῆς τῆς γνώμης εἶνε ἡ μικρὰ Τορπίλλη (μολονότι προσθέτει ὅτι προσπαθεῖ νὰ μὴ δυσχερεστῇ ποτὲ τοὺς γονεῖς καὶ νὰ ὑπακούῃ εἰς τὰς συμβουλὰς των), ὁ Ἀνδροῦτσος (ὁ ὁποῖος ἔχει μυστικὸν τὸ ψευδώνυμόν του ἀπὸ τοῦ γονεῖς του, ὥστε νὰ τοὺς ἐκπλήξῃ ἐν περιπτώσει βραβεῖου) ὁ Φοῖνιξ, ἡ Συριανὴ Σφίγγς, ὁ Ἀτρόμητος Εὐζωνος, τὸ Ἄνθος τοῦ Μαΐου καὶ ἄλλοι, ὧν οὐκ ἐστιν ἀριθμὸς. Ἄν κρίνω ἀπὸ τὰ ἐπιδοκιμαστικὰ ἐπιφωνήματα τῶν ἀκροατῶν ἐν γένει, τὴν ιδέαν αὐτὴν διετύπωσε καλλιτέρα ὅλων ὁ Χιονισμένος Τυμφορηστὸς, διὰ τῆς ἐξῆς ἐπιστολῆς:

Ἀγαπητή μου Διάπλασις,

«Τὴν μεγαλητέραν ἐκπληξιν καὶ εὐχαρίστησιν θὰ προξενήσωμεν εἰς τοὺς γονεῖς μας, ἐὰν τὰ δῶρα τοῦ νέου ἔτους δέν τα ἐξοδεύσωμεν εἰς περιττὰ πράγματα, ἀλλὰ ἐγγραφῶμεν συνδρομηταὶ τῆς Διαπλάσεως, λάβωμεν μέρος εἰς τὸν Διαγωνισμόν, τύχωμεν βραβεῖον καὶ τὸ βραβεῖον ἐκεῖνὸ το παρουσιάσωμεν ἐξαφνὰ εἰς τοὺς γονεῖς μας».

— Αὐτὸς ὁ μικρὸς τὰ γράφει ὠραῖα! εἶπεν ἡ Μάρθα. Ἐτσι μάρεσσαν τὰ γράμματα· σύντομα καὶ γεμάτα.

— Δηλαδὴ περιεκτικὰ, εἶπεν ὁ Ἀνανίας, καὶ μὲ συχωρεῖς!

— Τὸ κακὸν ὅμως εἶνε, παρετήρησεν ἡ Ἐλπίς, ὅτι κανεὶς ἀπ' αὐτοὺς δέν μας εἶπε καὶ πῶς θὰ εἰμπορούσε νὰ πάρῃ τὸ βραβεῖον τῆς Διαπλάσεως. Ὁ Ἀτρόμητος Εὐζωνος π.χ. γράφει ἀπλῶς: «ἂν πάρω τὸ πρῶτον βραβεῖον τῆς πρώτης Κυριακῆς τῆς Διαπλάσεως». Καλὰ· ἀλλὰ ποῦ εἶνε ἡ ἀπάντησίς του; πῶς θὰ πάρῃ τὸ βραβεῖον;

— Δὲν σε συγχάρω διὰ τὸ πνεῦμά σου, Ἐλπίς, εἶπεν ἡ Ἀγάπη. Δὲν ἐννοεῖς λοιπὸν ὅτι αὐτὴ εἶνε μία ἀπάντησις μὲ ἀξιώσεις βραβεῖου καὶ ὅτι θὰ βραβευθῇ, ἂν δὲν ὑπάρχῃ ἄλλη καλλιτέρα;

— Ὅτι εἶνε εὐφυὲς ἀπάντησις, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, εἶπα ἐγώ· ἀλλὰ δὲν εἶνε οὐσιαστικὴ. Ἡ Ἀγάπη, ἡ ὁποία ἐκτιμᾷ τὸ πνεῦμα, ἂν δὲν εὗρε καλλιτέραν θὰ τὴν ἐβράβευεν· ἀλλὰ ἡ Ἐλπίς, ἡ ὁποία ἀγαπᾷ τὴν οὐσίαν, θὰ διεμαρτύρετο. Ἡ καλὴ ἀπάντησις πρέπει νὰ τα ἔχῃ ὅλα ὥστε νὰ μὴ προκαλῇ καμμίαν διαμαρτυρίαν.

— Τώρα, εἶπεν ὁ Ἀνανίας ὑστερ' ἀπὸ τὸ μικρὸν

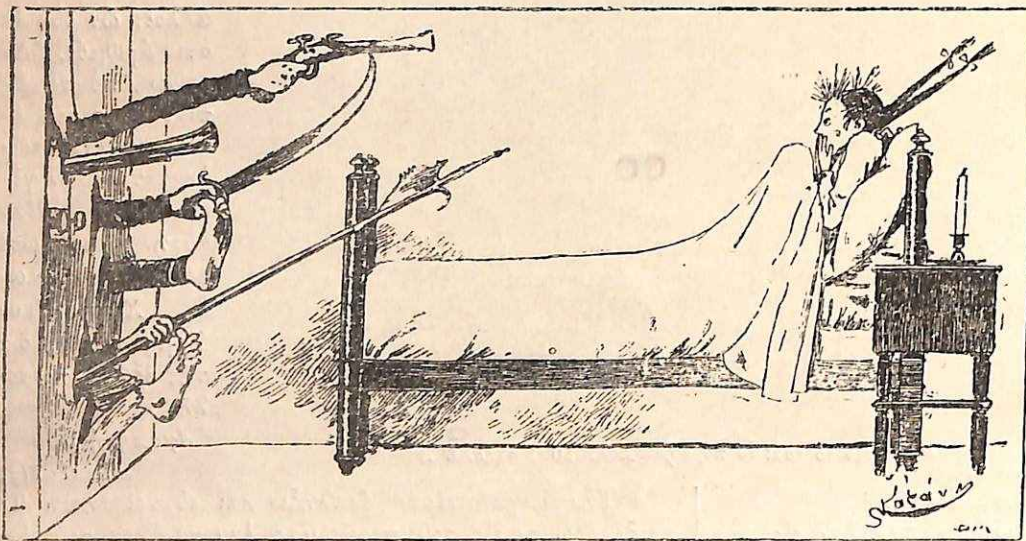
«Ἐφεραν τὸ τσάι ἐν πομπῇ». (Σελ. 100, στήλ. 6'.)

αυτό διάλειμμα θά παρακαλέσω τὴν Μάρθαν νὰ μας διαβάσῃ τὸν δεύτερον σωρόν. Ἐγὼ ἐκουράσθηκα.

Ἡ Μάρθα ἐδέχθη τὴν πρότασιν μὲ προθυμίαν. Τῆς ἀρέσει τῆς Μάρθας νὰ διαβάσῃ καὶ διαβάζει εὐμορφά, χωρὶς γυαλιὰ καὶ χωρὶς κομπιάσματα. «Α, εἶνε γραμματισμένη ἡ οἰκονόμος μου! Ἀργότερα θά το ἰδῇτε...

Αἱ ἐπιστολαὶ τῆς σειρᾶς αὐτῆς εἶνε αἱ πλέον σοβαραὶ, αἱ πλέον φρόνιμοι, αἱ πλέον θετικαί. Ἐπρεπε μὰ τὴν ἀλήθειαν νὰ τας ἀναγνώσῃ ἡ καλὴ Μάρθα, διὰ νὰ ἐνθουσιασθῇ.

—Τὰ πουλάκια μου! ἔλεγε συχνά, διακόπτουσα τὴν ἀνάγνωσιν. Νὰ εἶνε ἐπιμελῆ, νὰ εἶνε φρόνιμοι, νὰ εἶνε εὐτακτα, νὰ εἶνε ὑπάκουα, νὰ εἶνε καλὰ... Αὐτὰ θεωροῦν ὡς τὴν μεγαλητέραν εὐχαρίστησιν καὶ χαρὰν τῶν γονέων τῶν! Καὶ βέβαια πρέπει νὰ τα ἔχουν ὅλ' αὐτὰ τὰ προτερήματα τὰ πουλάκια μου, διὰ νὰ γράφουν ἔτσι.

«Ὅλοι οἱ Ἀντερογάλληδες τοῦ κόσμου...» (Σελ. 101, στήλ. α'.)

Καὶ ὅσοι δὲν τα ἔχουν θά προσπαθήσουν νὰ τὰ ποκτήσων.

—Βέβαια, εἶπαν ἡ Ἀγάπη αἱ ἐπιστολαὶ τῶν εἶνε ἐν εἶδος ὑποσχέσεως, τὴν ὁποίαν ὀφείλουν νὰ τηρήσουν.

Μὲ αὐτὸ τὸ πνεῦμα ἔγραψαν πολὺ καλὰ — ἐκτὸς ἄλλων, τοὺς ὁποίους δὲν ἀναφέρω, — ἡ Ἀφροδίτη τῆς Μήλου, ὁ Ἐρημίτης, τὸ Ἡσύχιον Ἀεράκι, ὁ Ἰάσων Σπ. Ἀμούργης, ὁ Θρασύβουλος Ζωϊόπουλος, ὁ Π. Γ. Βλαχάκης (ὁ ὁποῖος προσθέτει ὡς ἐκπληξὶν καὶ τὸ βραβεῖον τῆς Διαπλάσεως) ἡ Ἑλένη Σκυλίτση, ὁ Νικόλαος Κιτσιῆς (ὁ ὁποῖος προσθέτει: ὅταν θέλωμεν νὰ κάμωμεν ἐκπληξὶν εἰς τοὺς γονεῖς μας, πρέπει νὰ κάμωμεν κάτι, τὸ ὁποῖον νὰ μὴ περιμένουν, π.χ. μίαν ὥραιαν ἐκθεσιν ἰδεῶν), ὁ Καλὸς Γεῖτων, ἡ Πολυξένη Σ. Δεσύλλα μὲ τὸ εὐμορφον γράψιμον, ἡ Οὐρανία Σ. Δεσύλλα, ὁ Φοῖβος Ἀπόλλων (ὅταν, λέγει, ἐξαίφνης ἀπὸ κακοὶ γίνωμεν καλοὶ), ὁ Σείριος, ἡ ἀκριβολόγος Ἀνανθυλλίς, ὁ Τίν-Τάν, μὲ μίαν ἐκτενῆ καὶ πολὺ καλογραμμένην ἐπιστολήν, ὁ Αἰμίλιος Καρούσης, ὁ Ταχύπους Ὀδυσσεύς (ὃν καὶ αὐτὸς ἐπίσης εὐχάριστον ἐκπληξὶν νομίζει τὸ βραβεῖον τῆς Διαπλάσεως) ὁ Κάδμος κλπ. κλπ.

Ἀλλὰ καλλιτέρα ἐπιστολὴ ἐκ τῆς σειρᾶς αὐτῆς — καὶ ὑπὲρ αὐτῆς ἐψήφισεν πρώτη ἡ Μάρθα, — εἶνε αὐτὴ, τὴν ὁποίαν ἐστειλεν ἡ Λύρα τοῦ Ἀρίονος.

«Ἀγαπητὴ Διάπλασις

«Ἐγὼ νομίζω ὅτι ὑπάρχουν πολλοὶ τρόποι διὰ νὰ

προξενήσω εἰς τοὺς γονεῖς μου μεγάλην ἐκπληξὶν καὶ μεγάλην εὐχαρίστησιν. Ἀλλὰ καλλίτερον τρόπον σκέπτομαι τὸν ἐξῆς: Μίαν ἡμέραν αἰφνης ἔρχομαι ἀπὸ τὸ Σχολεῖον καὶ παρουσιάζω εἰς τοὺς γονεῖς μου τὸν ἑλεγχόν μου, ὁ ὁποῖος ἔχει ὥραίους βαθμούς καὶ λαμπρὰ παρατηρήσεις. Τότε ὁ πατήρ καὶ ἡ μήτηρ μου λέγουν. «Εὖγε, κόρη μου!» καὶ μου δίδουν τὴν εὐχὴν τῶν. Ἐγὼ τότε εἶμαι πολὺ εὐτυχής, διότι καλλίτερον δῶρον ἀπὸ τὴν εὐχὴν τῶν γονέων μου δὲν θέλω».

—Τὰ παιδιὰ πού μας ἔγραψαν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, εἶνε πολὺ ἀξέπαινα, εἶπα ἐγὼ, ἀφοῦ ἐτελείωσεν ἡ ἀνάγνωσις τῆς Μάρθας. Ἀλλ' ἔχω μίαν παρατήρησιν. Καλὰ, φρόνιμα καὶ ἐπιμελῆ τὰ παιδιὰ ὀφείλουν νὰ εἶνε πάντοτε. Αὐτὸ εἶνε τὸ καθήκον τῶν. Ἄν δὲν το ἐκπληροῦν, εἶνε κακὰ παιδιὰ, καὶ μὲ κακὰ παιδιὰ δὲν ἔχω σχέσεις. Ἐδῶ πρόκειται περὶ ἐξαίρετικῆς εὐχαριστήσεως καὶ ἐξαίρετικῆς ἐκπληξέως.

Ἀπὸ φρονιμάδα καὶ ἀπὸ ἐπιμελείαν οἱ γονεῖς εἶνε συνειθισμένοι, ὥστε κατὰ τι ἄλλο τὸ ὁποῖον δὲν κάμνουν συνήθως τὰ παιδιὰ, ἔπρεπε νὰ σκεφθοῦν διὰ νὰ εὐχαριστήσουν καὶ νὰ ἐκπληξίσουν τοὺς γονεῖς. Ὡστε νομίζω ὅτι οἱ τῆς δευτέρας κατηγορίας, ἔγραψαν μὲν πολὺ ὥραιας ἐπιστολάς, ἀλλὰ δὲν ἐνόησαν καλῶς τὴν ἐρώτησίν μου.

Ἐπειδὴ κανεὶς δὲν εἶχε νάντεπὶ τι εἰς τὴν παρατήρησιν αὐτήν, ὁ Ἀνανίας, ὁ ὁποῖος ἀρκετὰ εἶχε ξεκουρασθῇ, ἀνέλαβε νὰ ἀναγνώσῃ τὸν τρίτον σωρόν. Πρὸ τούτου ὁμως παρεκάλεσα νὰ φέρον τὸ τσάι — πάντοτε ἡ χαρὰ μου κάμνει ὄρεξιν! — τὸ ἐτοίμασαν δὲ καὶ τὸ ἔφεραν ἐν πομπῇ αἱ πέντε μικρότεροι ἀδελφαὶ τοῦ Ἀνανία, εἰς τὰς ὁποίας εἶνε ἀνατεθειμένη αὐτὴ ἡ ὑπηρεσία. Καὶ μετὰ τὸ τσάι, τὸ ὁποῖον συνέτεινεν εἰς τὸ ναυξήσῃ ἡ διάθεσίς μας, ὁ Ἀνανίας ἐπανελάβε τὴν ἀνάγνωσιν.

Ὁφείλω νὰ ὁμολογήσω ὅτι τὴν φορὰν αὐτὴν ὁ Ἀνανίας ἀνεγίνωσκε μὲ περισσοτέραν προθυμίαν καὶ εὐχαρίστησιν. Ἦσαν αἱ ὀλίγαι ἐπιστολαὶ τῆς ἐκλογῆς του, περὶ τῶν ὁποίων εἶδατε ἀνωτέρω πόσον εὐμενῶς ἐξεφράσθη. Καὶ νὰ σας εἶπω τὴν ἀλήθειαν; Ὅσῳ ἐπρόβαινε ἡ ἀνάγνωσις, τόσο τὸν ἐδικαίωνα διὰ τὴν ἐκλογὴν του. Ἐχει γοῦστο αὐτὸ τὸ παιδί, — φθάνει νὰ μὴ το πάρῃ ἐπάνω του! Λοιπόν:

Ἡ Κερκυραϊκὴ Μέλισσα θεωρεῖ ὡς εὐχάριστον ἐκπληξὶν τῶν γονέων τὸ νὰ προσφέρῃ κάτι ὑπὲρ τοῦ Νοσοκομείου τῶν Παιδῶν, τὸ ὁποῖον ἐγείρει ἡ Πριγκήπισσα Σοφία.

Ὁ Ἄλ. Οὐδινώτης, τὸ νὰ κατορθώσῃ διὰ τῶν οἰκονομῶν του νὰ σχηματίσῃ ποσόν τι, διὰ τοῦ ὁποίου νὰ συνδράμῃ πτωχὴν τινα οἰκογένειαν.

Ὁ Θανμαστὴς τῶν Ὁραίων Τεχνῶν τὸ νὰ κάμῃ γενικῶς καλὴν τινα πράξιν, ἐναντίον τῶν δυνάμεων του (αὐτὸ τὸ ἐναντίον δὲν το ἐνόησα πολὺ. Ὁ Ἀνανίας τὸ εὐρίσκει ἰσοδύναμον μὲ τὸ ὑπεράνω. Ἀλλ' ἡ ἐξήγησις εἶνε κάπως αὐθαίρετος).

Ὁ Ἀρχιναύαρχος Θεμιστοκλῆς, νὰ μὲν περὶδεχέται καὶ αὐτὸς τὴν γνώμην τῶν τῆς δευτέρας κατηγορίας, ἀλλὰ τὴν ἐκφράζει μ' ἓνα διηγηματάκι πολὺ ἀφελές καὶ νόστιμον. Πρόκειται γιὰ ἓνα κακὸ παιδί, τὸ ὁποῖον κατήντησε... λωποδύτης — φαντασθῆτε!

Ἡ Εὐδρομος Οἰκία γράφει ὅτι εἶνε, ἢ μάλλον ἦτο πολὺ φοβετσαρά. Μὰ εἰς βαθμὸν ἀφόρητον. Ἦτο ἀδύνατον νὰ ὑπάγῃ νὰ κοιμηθῇ μόνη. Τῆς ἐφαίνετο ὅτι ὅλοι οἱ λησταί, ὅλοι οἱ κακούργοι, ὅλοι οἱ Ἀντερογάλληδες τοῦ κόσμου ἤρχοντο νὰ ἐκδιᾶσουν τὴν θύραν τοῦ δωματίου τῆς καὶ νὰ τὴν φονεύσουν. Ἀλλ' ἀφ' ὅτου ἀνέγνωσε τὴν Προκήρυξιν τῆς Πρώτης Κυριακῆς, ἀπεφάσισε νὰ νικήσῃ τὸν φόβον τῆς καὶ νὰ πηγαίνῃ νὰ κοιμᾶται μόνη τῆς. Τὸ κατῴρωσεν ἐπὶ τέλους καὶ αὐτὸ ὑπῆρξεν ἡ μεγαλύτερα ἐκπληξὶς καὶ εὐχαρίστησις τῶν γονέων τῆς.

Νὰ μία ἡ ὁποία ὠφελήθη σημαντικῶς ἀπὸ τὴν Κυριακὴν μου. Ἀς μιμηθῇ τὸ παράδειγμα τῆς καὶ ἓνας μικρὸς φίλος μου Γιαννάκης, ὁ ὁποῖος δὲν ἔλαβε μέρος εἰς τὴν Κυριακὴν αὐτήν, ἀλλὰ εἰζεύρω ὅτι φοβεῖται πολὺ.

Ὁ Περικλῆς Σκέφερης, ἀπαντᾷ λακωνικῶς. «Νὰ φαίνωμαι ἀνώτερος τῶν προσδοκίων τῶν». Τοῦτο πραγματικῶς ἐνέχει καὶ εὐχαρίστησιν καὶ ἐκπληξιν.

Ἡ Φίλεργος Χελιδὼν τὸ νὰ ὑπομένῃ ἀγογγύστως τὴν τιμωρίαν τῶν γονέων τῆς καὶ νὰ προσπαθῇ ὥστε εἰς τὸ ἐξῆς νὰ μὴ ὑποπέσῃ εἰς τὸ ἴδιον σφάλμα. «Οἱ γονεῖς, λέγει, θά ἐκπλαγῶν, βλέποντες πόσον ἀγογγύστως τὸ τέκνον τῶν ὑπομένει τὴν τιμωρίαν, θά εὐχαριστήσων δὲ διότι θά ἴδουν ὅτι ἔχουν τέκνον εὐαίσθητον, τὸ ὁποῖον, συναισθανθὲν τὸ σφάλμα του, δὲν θά ὑποπέσῃ καὶ πάλιν εἰς αὐτό». Πολὺ καλὰ!

Ὁ Ῥωμαῖος Κικέρων τὸ νὰ παρουσιάσῃ ἐξαίφνης εἰς τοὺς γονεῖς του ἓν ὥραϊον δῶρον, ἔργον τῶν χειρῶν του τὸ ὁποῖον νὰ μὴ ἐπερίμεναν.

Ἡ Ἑλληνικὴ Σημαία γράφει ὅτι ἐπροξένησεν ἤδη εἰς τοὺς γονεῖς τῆς τὴν μεγαλητέραν εὐχαρίστησιν καὶ ἐκπληξιν οὕσα βρέφος, ὅταν διὰ πρώτην φορὰν ἐπρόφερε τὰς λέξεις «μαμμά! μαμμά!» Χαριτωμένον ἀληθῶς. Αἱ μικραὶ ἀδελφαὶ τοῦ Ἀνανία ἐχειροκρότησαν ζωηρῶς. Εὐτυχὴς εἶχον ἀποθέσῃ τὸ σερβίτσο τοῦ τσαγιοῦ εἰ δὲ μὴ...

Ὁ Γεράσιμος Σπ. Ἀμούργης, τὸ νὰ προλαμβάνῃ νὰ ἐκτελῇ ὅ,τι ἐπιθυμοῦν οἱ γονεῖς, πρὶν τοῦ το ἐπιβάλουν — μὰζὶ μὲ τὸ βραβεῖον αὐτοῦ τοῦ διαγωνισμοῦ.

Ἡ Σοφία Π. Σαχίνη τὸ νὰ δώσῃ τὰ χρήματα, τὰ ἵποια τῆς ἔδωσαν οἱ γονεῖς τῆς διὰ νάγοράς ταιγινιδία, εἰς μίαν πολὺ πτωχὴν ἀλλὰ πολὺ ἐπιμελῆ συμπαθήτριάν τῆς. Ἡ ἐπιστολὴ τῆς εἶνε πολὺ τρυφερὰ καὶ συγκινητικὴ. Ἡ Μάρθα ἐδάκρυσεν.

Τὸ Λευκὸν Ῥόδον θά εὐχαριστήσῃ, λέγει, τοὺς γονεῖς του, ἂν τοὺς δώσῃ ἀπὸ ἓνα φιλὶ καὶ τοὺς ἀναγνώσῃ ὥραιας ἱστορίας ἀπὸ τὴν «Διάπλασιν».

Ὁ Χαλασμὸς Κόσμου μὰς ἔκαμε νὰ ξεκαρδισθῶμεν ἀπὸ τὰ γέλια καὶ κατῴρωσεν νὰ ἐμπνεύσῃ καὶ τὸν ζωγράφον μας. Τὴν μεγαλητέραν εὐχαρίστησιν καὶ ἐκπληξιν, λέγει, θά ἡσθάνοντο οἱ γονεῖς του, ἂν τον ἔβλεπαν ἔαφνα νὰ κατρακυλίσῃ ἀπὸ τὴν σκάλαν χωρὶς νὰ πάθῃ τίποτε...

Παραδόξως τῆς ἰδίας γνώμης εἶνε καὶ ἡ Τελέσιλλα. τὸ γραμματάκι τῆς εἶνε πολὺ ἐξυπνο.

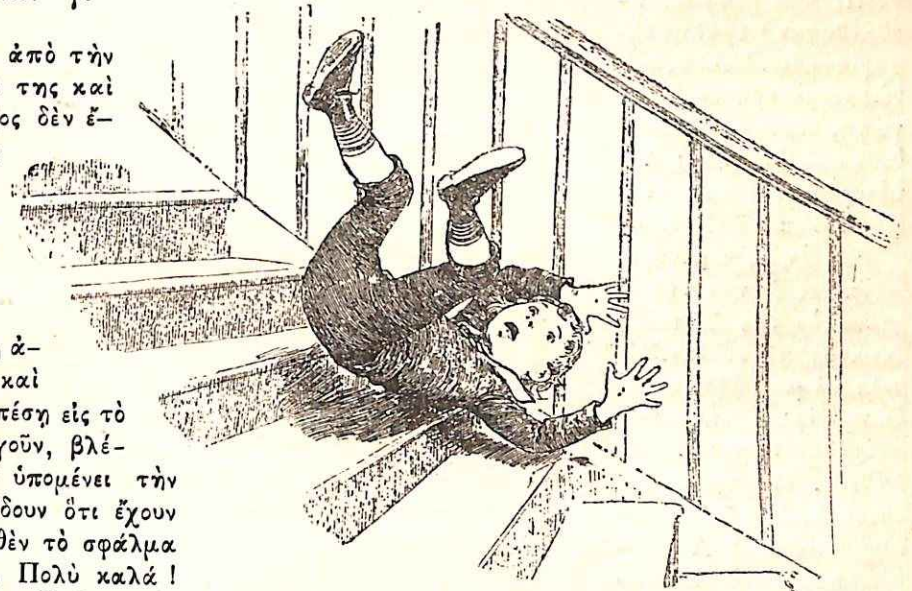
Ὁ Κομήτης γράφει: «Καλὴ μου Διάπλασις. Διὰ νὰ προξενήσω οἰκονομικὴν εὐχαρίστησιν καὶ ἐκπληξιν εἰς τοὺς γονεῖς μου, πρέπει νὰ εἶμαι Πρόξενος. Ὡστε θά ἐπιδοθῶ εἰς τὸ διπλωματικὸν στάδιον».

Μόνον ἡ Μάρθα δὲν ἐγέλασεν.

— Ἐγὼ δὲν τα καταλαβαίνω αὐτὰ τὰ πράγματα, εἶπεν.

— Ἐχεις δίκην... εἶνε λογοπαίγνιον, ἀπήντησεν ὁ Ἀνανίας. Φαίνεται ὅτι εἰς τὸν καιρὸν σου δὲν ἔκαμναν λογοπαίγνια.

Ἡ Μελοπομένη, ἡ ὁποία καταγίνεται φυσικὰ εἰς τὴν μουσικὴν, θέλει νὰ συνθέσῃ ἓνα ἰδικὸ τῆς κομμάτι, ἓνα οἰκο-

«Νὰ κατρακυλίσῃ ἀπὸ τὴν σκάλαν.» (Σελ. 101, στήλ. α'.)

γενειακὸν Ὑμνον, καθὼς λέγει, καὶ κατόπιν νὰ τον ἐκτελέσῃ μαζί μὲ τὰ δέλφια τῆς, πού καθένα παίζει ἀπὸ ἓν ὄργανον. Ἡ μουσικὴ ἐλπίζει ὅτι θά εἶνε ὥραϊα καὶ ὅτι θά κάμῃ μεγάλην ἐντύπωσιν ὅταν δὲ οἱ γονεῖς τῆς, ἐνθουσιασμένοι, θά ἐρωτήσουν τὸ ὄνομα τοῦ συνθέτου, ἐκείνη θά προβῇ εἰς τὸ μέσον, θά ὑποκληθῇ καὶ θά εἴπῃ: «Ἐγὼ! Φαντάζεσθε πλέον!

Ἡ Φοιβόλητος Κόρη, δικαιολογοῦσα καὶ αὐτὴ τὸ ὄνομά τῆς, καταγίνεται εἰς τὴν ποίησιν. Τὸ ὄνειρόν τῆς εἶνε νὰ κάμῃ ἓν ποίημα ὥραϊον, μὰ πολὺ ὥραϊον, μὰ πάρα πολὺ ὥραϊον, καὶ νὰ το παρουσιάσῃ ἔξαφνα εἰς τοὺς γονεῖς τῆς. «Ὡ πόσον χαρὰν θά αἰσθανθῶν — συμπερίνει — ἂν με ἴδουν ἐπιβαίνουσιν τοῦ Πηγάσου! Ζήτη ἡ ποίησις! Ζήτη ἡ δόξα!» Ὡρα σου καλὴ, κόρη μου! ὅταν φθάσῃς: ἔτ' ἀστέρια, σταῖλέ μας ἓνα τηλεγράφημα.

Ἡ Ἑλληνὶς Καλλιτέχνης, ζωγράφος αὐτοδιδάκτος αὐτὴ, νομίζει ὅτι θά ἐπροξένη κτλ. ἂν ἔστειλλε κανὲν ἀπὸ τὰ πρωτόλειά τῆς εἰς τὴν Ἐκθεσιν καὶ μεταξὺ τῶν ἔργων μεγάλων ζωγράφων, ἐλάμβανεν αὐτὴ τὸ πρῶτον Βραβεῖον.

— Ὡ, εἶθε! εἶπεν ἡ Ἑλπίς.

Τὸ Ταπεινὸν Ἴον ἐπεθύμει πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν νὰ συνθέσῃ ἓν διήγημα ἀνάλογον τῶν δυνάμεων τῆς.

— Ποία ἐκπληξὶς τότε; παρετήρησεν ὁ Ἀνανίας. Τὸ διήγημα ἔπρεπε νὰ εἶνε ὑπεράνω, ἢ καθὼς λέγει ὁ Θαν-

μαστής τῶν Ὠραίων Τεχνῶν, ἐναντίον τῶν δυνάμεων του. Τότε μάλιστα!

Ὁ Πτερωτὸς Πήγασος — ὄχι βέβαια ἐκεῖνος, ἐφ' οὗ ἐπιβαίνει ἡ Φοιβόληπτος Κόρη, — ζητεῖ ἐν θαύμα. Νὰ εἶνε ὁ χειρότερος μαθητὴς τῆς τάξεώς του, νὰ μὴ παρέχῃ καμμίαν ἐλπίδα προοδισμοῦ καὶ ἐξαφνα εἰς τὰς ἐξετάσεις, ὅχι μόνον νὰ προδιδασθῇ, ἀλλὰ νὰ ἔλθῃ καὶ πρῶτος.

— Μὰ εἶνε δυνατόν;

Ὁ Ἀνδρεῖος Ἡπειρώτης ἀπαντᾷ μὲ ἐν διήγημα, ἀρκετὰ εὐμορφα γραμμένον. Πρόκειται περὶ ἐνὸς παιδιοῦ, μὲ ξανθὰ μαλλάκια, μὲ ἀγγελικὸ πρόσωπο, ἀλλὰ καὶ μὲ χρυσὴ καρδιά, τὸ ὁποῖον δίδει τὸ φαγητόν του εἰς ἕνα πτωχὸ παιδί ῥακένδυτο καὶ πεινασμένο, ποῦ ἐμβόηκε 'ς τὸ σπίτι τῶν νὰ ζητιανεύσῃ, τὴν ὥραν που ἔτρωγαν. Οἱ

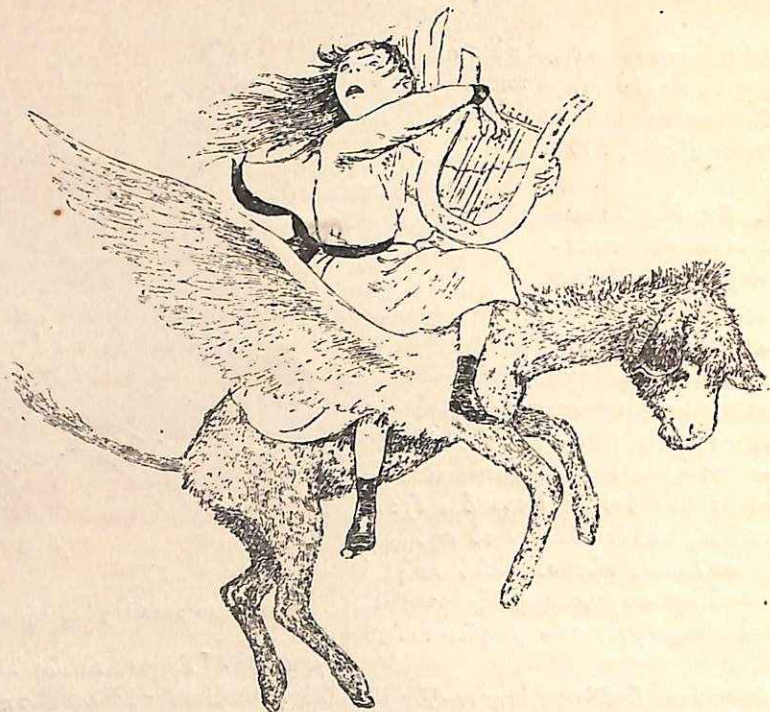
γονεῖς του βέβαια ἡσθάνθησαν μεγάλην εὐχαρίστησιν. Ἀλλὰ, καθὼς παρετήρησεν ἡ Ἀγάπη, διατὶ νὰ αἰσθάνθουν καὶ ἐκπληξιν; Δὲν ἤξευραν τὴ χρυσὴ καρδιά τοῦ παιδιοῦ τῶν;

Ἐπιτήδης ὁ πονηρὸς Ἀνανίας ἄρσεν τὴν ἐπιστολὴν τῆς Ἀττικῆς Νυκτὸς τελευταίαν. Ἡθελε νὰ μὰς ἀφήσῃ τὴν ζωηρότεραν, τὴν ὥραιότεραν ἐντύπωσιν. Ἀλήθεια, τί χαριτωμένη ἐπιστολὴ ἡ τῆς Ἀττικῆς Νυκτὸς! Λυποῦμαι πολὺ που εἶνε ἐκτενὴς καὶ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ τὴν ἀκούσετε ὅλοι ὁλόκληρον. Ἀρκεσθῆτε εἰς μίαν σύντομον περίληψιν καὶ εἰς μερικὰς περικοπὰς.

«Ἐἶνε τώρα κάμποσος καιρὸς — γράφει ἡ Ἀττικὴ Νύξ, — ποῦ ἐπήγαινα εἰς τὸ σχολεῖον καὶ ἐπερνοῦσα κάθε πρωὶ ἀπὸ ἕνα ὥρολογάδικο, ποῦ εἶχε 'ς τὴ μύστρα του ἕνα σωρὸ ὥρολόγια, μικρά, μεγάλα, χρυσά, ἀσημένια' ἀπὸ ὧν αὐτὰ ἕνα μοῦ ἔκαμε ἐντύπωσιν, ἕνα ὥραϊο νικέλινο, κομψὸ καὶ μικρούτσικο. Μοῦ εἶχε καθίση 'ς τὴν καρδιά καὶ ἐπεθυμοῦσα πολὺ, μὰ πολὺ νὰ το ἀγοράσω».

Τὸ ὥρολόγι ἐκόστιζε 25 δραχμάς, εἰς τὸν κουμπαρα τῆς ἡ Ἀττικὴ Νύξ εἶχε καμμιά δεκαπενταριά, ἀλλ' ἤλπιζεν ὅτι ὡς τὸ τέλος τοῦ μηνός, μὲ τὰ λεπτὰ τὰ ὁποῖα θὰ τῆς εἶδιδαν οἱ γονεῖς τῆς, ὁ ἀπάππος τῆς, ὁ θεῖός τῆς, θὰ ἐξοικονομοῦσε ὁλόκληρον τὸ ποσόν. Καὶ πράγματι τὸ κατ' ὥρην καὶ εἶχε χαρὰν μεγάλην. Τὸ ἀπόγευμα τῆς εὐτυχὸς ἐκείνης ἡμέρας θὰ ἐπήγαινε μὲ τὴν μητέρα τῆς καὶ θάγοράζε τὸ ἀγαπημένο της ὥρολόγι.

«Τὸ πρωὶ ἐπῆρα τὰ βιβλία μου νὰ πάγω σχολεῖο. Δὲν εἶχα προφθάζῃ ἀκόμη νὰ στρήψω τὸ δρόμο, καὶ ἀκούω φωνὲς καὶ κλάμματα. Τρέχω νὰ ἰδῶ τί τρέχει καὶ βλέπω ἕνα πτωχὸ καὶ συμπαθητικὸν ἀνθρωπὸ ποῦ τον ἔσερναν ἄγρια 'ς τὴ φυλακὴ, ἐνῶ ἀπὸ πίσω του ἡ γυναῖκά του μὲ δύο παιδιὰ ἐκλαίγει καὶ ἱπαρακαλοῦσε νὰ τον ἀφήσουν.»

«Ἄν με ἴδουν ἐπιβαίνουσιν τοῦ Πηγᾶσου . . .» (Σελ. 101, στήλ. 6'.)

Ὁ δυστυχὴς ἐκεῖνος εἰσήγατο εἰς τὰς φυλακὰς διὰ χρέη. Ἐχρεωστοῦσε εἰκοσιπέντε δραχμάς εἰς ἕνα ψωμᾶν. Τὸ μανθάνει αὐτὸ ἡ Ἀττικὴ Νύξ, τρέχει σὰν ἀστραπὴ 'ς τὸ σπίτι, πέρνει, χωρὶς νὰ τὴν ἰδῇ κανεὶς, τὰ λεπτὰ που εἶχε μαζευμένα διὰ τὸ ὥρολόγι καὶ τα δίδει εἰς τὴν γυναῖκα ποῦ τὴν ἐπερίμενε 'ς τὸ δρόμο. Ὁ πτωχὸς ἀνθρώπος ἐσώθη.

«Ἐφυγα γρήγορα, γρήγορα, πρὶν προφθάζῃ ἡ γυναῖκα νὰ μ' εὐχαριστήσῃ, γιατί τὰ δάκρυα εἶχαν γεμίσει τὰ μάτια μου καὶ μ' ἐπνιγαν λυγμοί. Ἐπέρασα πάλιν ἀπὸ τὸ συνειθισμένο μου δρόμο καὶ εἶδα τὸ ἀγαπημένο μου ὥρολόγι κρεμασμένο ἐκεῖ, τοῦ εἶπα τὸ τελευταῖο χαῖρε καὶ το εὐχαρίστησα, γιατί αὐτὸ ἦταν ἡ αἰτία ποῦ ἔσωσα ἐκείνη τὴν ἡμέρα μίαν οἰκογένεια.»

Φαντασθῆτε τώρα τὴν ἐκπληξιν τοῦ πατρὸς τῆς, τῆς μητρός τῆς καὶ τῶν λοιπῶν οἰκείων τῆς, ὅταν, μετὰ τὸ γεῦμα, ἡ Ἀττικὴ Νύξ δὲν ἐφαίνετο πολὺ πρόθυμος νὰ ὑπάγῃ πρὸς ἀγορὰν τοῦ ὥρολογίου.

«Ὁχι, δὲν θὰ το πάρω! εἶπα.

» — Καὶ γιατί;

» — Νά, γιατί δὲν ἔχω πειὰ τὰ λεπτὰ.

» — Καὶ τί τα ἔκαμες; μ' ἐρωτᾷ ἡ μητέρα.

» Δὲν εἰμπορῶ νὰ ἐξηγήσω τί αἰσθάνθηκα ἐκείνη τὴ στιγμή. Τὰ μάτια ὧν ἦσαν καρφωμένα ἐπάνω μου μὲ ἀπορία. Δὲν ἤξευρα τί νὰ εἰπῶ, καὶ ἔσκυψα τὸ κεφάλι μου καὶ ἐκλαίγα. Ὅταν ἐξαφνα ἀνοίγει ἡ πόρτα καὶ ἐμβαίνει κάποιος. Σηκώνω τὰ μάτια μου καὶ ἀναγνωρίζω τὸν πτωχὸν ἀνθρώπον μὲ τὴν γυναῖκά του. . .

» — Αὐτὴ εἶνε! εἶπεν ἡ γυναῖκα καὶ ἐσταθῆκε ἅμα μὲ εἶδε νὰ κλαίω. Ὅλοι ἐκπληκτοὶ ἐκύτταζαν πότε ἐκείνους, πότε ἐμένα καὶ δὲν ἤξευραν τί νὰ ὑποθέσουν. Ἐπὶ τέλους ἐκράτησα τὰ δάκρυά μου καὶ εἶπα:

» — Μὲ ἐρωτᾶτε τί ἔκαμα τὲς 25 δραχμές. Ἀγόρασα τὸ ὥραϊότερο καὶ πολυτιμότερο πρᾶγμα τοῦ κόσμου: τὴν ἐλευθερίαν αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, τὴν εὐτυχίαν αὐτῆς τῆς οἰκογενείας!

Τὴν ἐκπληξιν διεδέχθη ἡ εὐχαρίστησις. Ἀλλ' ἡ Ἀττικὴ Νύξ δὲν ἔμεινε χωρὶς ἀνταμοιβήν. Ὁ πάππος τῆς ἐπῆγε καὶ τῆς ἀγόρασε τὸ ὥρολόγι ποῦ εἶχε ἐπιθυμήσῃ.

Εἰς τὸ μέρος αὐτὸ τῆς ἐπιστολῆς, αἱ ἀδελφαὶ τοῦ Ἀνανία, μικραὶ καὶ μεγάλαι, ἐχειροκρότησαν ἐνθουσιωδῶς.

— Εὐγε! Εὐγε! ἀνέκραξαν. Τῆς ἀξίζει.

— Μοῦ φαίνεται ὅτι πρέπει νὰ τῆς δώσουμε καὶ ἄλλο βραβεῖο! εἶπεν ἡ Μάρθα.

— Ναί, ναί, δὲν ἀρκεῖ αὐτό! εἶπεν ἡ Ἐλπίς.

— Καὶ ἂν δέν τὴν βραβεύσῃ ἡ Διάπλασις, εἶπεν ἡ

Ἀγάπη, θὰ τῆς στείλω ἐγὼ ἕνα βιβλίον ἀπὸ τὰ δικά μου.

— Ὁ Λούης, ὁ νικητὴς τοῦ Μαραθωνεῖου Δρόμου, εἶπεν ὁ Ἀνανίας γελῶν.

— Ἦσυχία, παιδιά, εἶπα ἐγὼ. Ἐννοῶ πολὺ καλὰ τὸν ἐνθουσιασμόν σας. Πραγματικῶς ἡ Ἀττικὴ Νύξ ἀπῆντησεν ὥραιότατα. Ἐκαμε μίαν εὐγενῆ πράξιν, ἐξέπληξε πραγματικῶς καὶ ἠγαρήσθησε τοὺς γονεῖς τῆς καὶ ὧν αὐτὰ τὰ διηγῆθη μὲ πολλὴν χάριν, μὲ τρυφερότητα — καὶ τὸ κυριώτερον, — μὲ ἀφέλειαν, χωρὶς ἔχνος ὑπερηφανείας. Ἄν θὰ πάρῃ ὅμως βραβεῖον ἢ ὄχι, αὐτὸ εἶνε δική μου δουλειά.

— Καὶ ἂν πάρῃ, τί θὰ πάρῃ; ἠρώτησεν ἡ Μάρθα.

— Κάτι τί που θὰ τρώγεται, εἶπεν ὁ Ἀνανίας.

Εἰς τὰς λέξεις αὐτὰς ἡ Μάρθα ἐσηκώθη ἀποτόμως καὶ ἐκύπησε τὰς χεῖρας ἐπὶ τῆς τραπέζης, μὲ μεγάλον ἐνθουσιασμόν.

— Τὸ νῦρα! ἐφώναζεν αὐτὴ ἡ ἰδέα μ' ἐθασάνιζε τόσῃ ὥρᾳ. Τὸ νῦρα! Κάτι τί που τρώγεται, δὲν εἶπατε; Ἐ, λοιπὸν νὰ στείλωμεν τὰ γαλατομπούρεκα καὶ τὰ τσουρέκια καὶ ἔτσι οὔτε τὰ ἔξοδα, οὔτε. . .

Δὲν ἐπρόφθασε νὰ τελειώσῃ. Μία βροχὴ, μία θύελλα διαμαρτυριῶν ἠγέρθη καὶ ἐσκέπασε τὴν φωνήν τῆς. Τὰ κορίτσια τὰ ἤθελαν τὰ γλυκίσματα διὰ λογαριασμόν των, μὲ τὴν γνώμην των δὲ ἦτο καὶ ὁ Ἀνανίας, μολοντι τὸ ἔλεγε πλαγίως.

— Ἐννοία σας, εἶπα, μὴν κάμνετε ἔτσι καὶ το βραβεῖον που θὰ τρώγεται δὲν θὰ εἶνε γαλατομπούρεκο!

Τὰ κορίτσια ἀνέπνευσαν.

— Θὰ εἶνε, ἐξηκολούθησα, ἕνα μετὰλλιον γιγαντιαῖον ἀπὸ τσοκολάταν, συνοδευόμενον ἀπὸ ἕνα καλλιτεχνικὸν χρωματιστὸν δίπλωμα καὶ τὸ ὄνομα τοῦ βραβευομένου. Ἰδοὺ λοιπὸν, νὰ το ἰδῆτε! Καὶ ἔδειξα τὸ ὀρεκτικὸν αὐτὸ Βραβεῖον εἰς τὰ κορίτσια, τὰ ὁποῖα ἐχειροκρότησαν πάλιν, μακαρίζοντα τὸν νικητὴν ἢ τὴν νικητρίαν. Καὶ ἡ Μάρθα ἔχαμογέλασεν ἅμα τὸ εἶδε. Δὲν εἶπε τίποτε, ἀλλὰ βέβαια τὸ νῦρε πολὺ καλλίτερον ἀπὸ τὰ γαλατομπούρεκά τῆς!

— Καὶ τώρα εἶπα, σας εὐχαριστῶ πολὺ. Πηγαίνετε ὅλοι νὰ σας δώσῃ ἡ Μάρθα ἀπὸ ἕνα κομμάτι γαλατομπούρεκο.

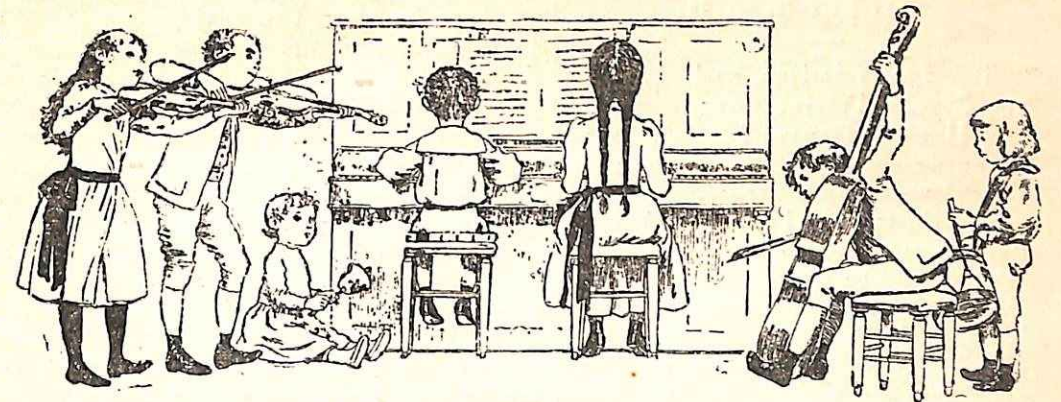
— Ἀπὸ μισό! ἀνέκραξεν ἡ Μάρθα. Θέλω νὰ τα τιμωρήσω γιατί ἐν ᾧ ἤξευραν τί καὶ πῶς, τὰ πονηρὰ δέν μου εἶπαν τίποτε καὶ με ἄφησαν νὰ κάμω τόσο γλύκισμα δωρεάν!

— Καλὰ, ἔστω καὶ ἀπὸ μισό. Ἡ συναναστροφή μας ἐτελείωσε. Ἐγὼ τώρα θὰ μείνω μόνη μὲ τὴν Πίσσαν καὶ θὰ βγάλω τὰ ἀποτελέσματα, τὰ ὁποῖα θὰ τοιχοκολλήσω ἀπὸ τὴν θύραν καὶ ἔλατε νὰ τα διαβάσετε.

Ἐμείνα λοιπὸν μόνη μου εἰς τὸ Γραφεῖον. Ἐκάθισα εἰς τὴν θέσιν τὴν ὁποίαν κατεῖχε πρὸ ὀλίγου ἡ Μάρθα, ἐνῶπιον τῶν ἐπιστολῶν καὶ ἤρχισα νὰ σκέπτομαι. . . Ἐπρόκειτο νὰ πονεῖμω τὰ βραβεῖα. Ὅποιον δυσχερὲς ἔρ-

γον! Μὲ πόσῃ προσοχῇ ἔπρεπε νὰ ἐργασθῶ, ὥστε καὶ ἀκουσίως μου νὰ μὴ ἀδικηθῇ, νὰ μὴ δυσχερῆσθῃ κανεὶς! Ἀπέναντι μου ἡ Πίσσα μ' ἔβλεπε καλὰ-καλὰ, ὡς νὰ ἤθελε νὰ μαντεύσῃ τί ἐσκαπτόμην, ὡς νὰ εἶχε ἀνυπομονήσιν νὰ μάθῃ ποῖος ἢ ποία θὰ ἐβραβεύετο. Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ πολὺ θὰ ἤθελα νὰ μάθω τὴν γνώμην τῆς Πίσσας. Ποία ἐπιστολὴ ἄρά γε νὰ τῆς ἔκαμε τὴν μεγαλητέραν ἐντύπωσιν;

Τέλος πάντων, μετὰ μιᾶς ὥρας ἐργασίαν, ἡ Μάρθα,

«Ὁ Οἰκογενειακὸς ὕμνος τῆς Μελοπομένης» (Σελ. 101, στήλ. 36'.)

ὁ Ἀνανίας καὶ αἱ ἀδελφαὶ του, ἀνεγίνωσκον μὲ ζωηρὰς ἐκδηλώσεις ἐπιδοκιμασίας, ἀπὸ τὴν θύραν τοῦ γραφείου μου, τὸν ἐξῆς πίνακα:

ΠΡΩΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀττικὴ Νύξ.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Εὐδρόμος Οἰκία. — Σοφία Π. Σαχίνη.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Περικλῆς Σκέφερης. — Νικόλαος Κιτοίκης. — Γεράσιμος Σπ. Ἀμούργης.

ΠΡΩΤΟΣ ΕΠΑΙΝΟΣ: Χαλασμός Κόσμου. — Τελεσίλλα.

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΕΠΑΙΝΟΣ: Φίλεργος Χελιδών. — Ρωμαιοὶ Κικέρων.

ΤΡΙΤΟΣ ΕΠΑΙΝΟΣ: Κερκυραϊκὴ Μέλισσα. — Ἀλ. Οὐδινώτης. — Ἀνδρεῖος Ἡπειρώτης. — Κομήτης.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Θαυμαστής τῶν Ὠραίων Τεχνῶν. — Ἑλληνικὴ Σημαία. — Μελοπομένη. — Φοιβόληπτος Κόρη. — Ἑλληνὶς Καλλιτέχνης. — Ταπεινὸν Ἴον. — Χιονισμένος Τυμψηροστός. — Φοῖβος Ἀπόλλων. — Λύρα τοῦ Ἀρίονος. — Ἐρμηίτης. — Τερπίλλη. — Ἀνδροῦτσος. — Λευκὸν Ῥόδον.

Υ. Γ. Εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον θὰ σας δώσω τὴν ἐρώτησιν διὰ τὴν Δευτέραν μου Κυριακὴν. Σας ἐτοιμάζω νέαν ἐκπληξιν.

ΚΑΙΣΑΡ ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ
ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
(Συνέχεια· ἴδε σελ. 89)

Τὴν πρωΐαν ἐκείνην, περὶ τὴν ἐννά-
την ὥραν, ὁ Γιάννης εἶπε:

«Πατέρα, ἔχομεν ἓν καθήκον νὰ
ἐκπληρώσωμεν πρὸς τὸ πτώμα ἐκεῖνο.
τὸ ὁποῖον ἀφῆσαμεν ἄταφον...»

— «Ἐγχεῖς δίκην, Γιάννη, ἃς ὑπάγω-
μεν! Ἵσως εὐρωμεν ἐπάνω του τίποτε
ἐγγράφα πού νὰ μας διαφωτίσουν. — Θὰ
ἔλθῃς καὶ σὺ μαζί μας, ἐπρόσθεσεν ὁ
Κασκαμπέλ ἀποταθείς πρὸς τὸν Μα-
κρολέλεκαν. Πάρε μαζί σου μίαν ἀξίνην
καὶ ἓνα πτυάρι.»

Ἐφωδιασμένοι μὲ αὐτὰ τὰ ἐργαλεῖα
καὶ λαβόντες τὰ ὅπλα των, ἀνεχώρησαν
καὶ οἱ τρεῖς ἐκ τῆς Εὐδρόμο Οἰ-
κίας· μετὰ τινα λεπτὰ εὐρίσκοντο εἰς
τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ δάσους, ὅπου εἶχε
διαπραχθῇ τὸ ἐγκλημα.

Δὲν ὑπῆρχεν ἀμφιβολία ὅτι οἱ δύο
ἐκείνοι ἄνδρες εἶχον σταθμεύσει ἐκεῖ
διὰ νὰ διανυκτερεύσουν. Ἐφαίνοντο ἀ-
κόμη τὰ ἱχνη πυρᾶς, τὰ ὅποια ἐκάπνι-
ζαν. Παρὰ τὸν κορμὸν μεγάλης πεύκης
ὑπῆρχον πρόχειροι στρωμαῖ ἐκ χόρτου·
πολύ δὲ πιθανὸν νὰ ἐκοιμῶντο ἐπ' αὐ-
τῶν οἱ δύο ἄνδρες, ὅταν τοῖς ἐπετέθη-
σαν οἱ δολοφόνοι.

Ἀπὸ τὴν φυσιογνωμίαν τοῦ νεκροῦ,
ἀπὸ τὰ ἐνδύματά του, ἀπὸ τὰς τραχείας
του χεῖρας, ἦτο εὐκόλον νὰ εἰκάσῃ τις,
ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος—ἡλικίας τριακοντα-
πέντε περίπου ἐτῶν, — ἦτο ὁ ὑπὸν ὅτι
τοῦ ἄλλου.

Ὁ Γιάννης ἠρέυνε τὸ θυλάκιόν του.
Δὲν εὗρε κανὲν χαρτίον, οὔτε χρήματα.
Εἰς τὴν ζώνην του μόνον εἶχεν ἓν ρε-
βόλβερ, ἀμερικανικῆς κατασκευῆς, γε-
μάτον μὲ ἑξ σφαῖρας, τὸ ὁποῖον ὁ ἀτυ-
χῆς δὲν ἐπρόφρασε νὰ μεταχειρισθῇ.

Προφανῶς ἡ προσβολὴ ἐγένετο αἰ-
φνιδίως καὶ ἀπροόπτως· τὰ δύο θύματα
εἶχον πέσῃ συγχρόνως.

Τὴν ὥραν ἐκείνην τὸ δάσος ἦτο ἔρη-
μον. Μετὰ μικρὰν ἐξερεύνησιν, ὁ Γιάν-
νης ἐπέστρεψε χωρὶς νὰ συναντήσῃ κα-
νένα. Ἦτο φανερόν ὅτι οἱ δολοφόνοι
δὲν εἶχον ἐπιστρέψῃ· ἄλλως θὰ πεγύ-
μωνον τὸν νεκρὸν καὶ θὰ τῷ ἀφῆρουν
τοὺλάχιστον τὸ ρεβόλβερ.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Μακρολέλεκαν εἶχε
σιάνῃ ἓνα λάκκον ἀρκετὰ βαθύν, τὸ
πτώμα κατεβιάσθη ἐντὸς αὐτοῦ καὶ

ὁ Γιάννης ἀπήγγειλε μίαν προσευχὴν,
ὅταν τὸ χῶμα ἐκάλυψε τὸν τάφον.

Μετὰ τοῦτο ὁ Κασκαμπέλ, ὁ Γιάννης
καὶ ὁ Μακρολέλεκαν ἐπανῆλθον εἰς τὴν
Εὐδρόμο Οἰκίαν. Ἐκεῖ,
ἐνῷ ἡ Καγέττη ἔμενε πλησίον τοῦ ἀ-
σθενοῦς, τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας ἔκα-
μαν συμβούλιον.

«Εἶνε βέβαιον, εἶπεν ὁ Κασκαμπέλ,
ὅτι ἂν θελήσωμεν νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς
τὴν Καλλιφορνίαν, ὁ ἄνθρωπος μας δὲν
θὰ φθάσῃ ζωντανός. Εἶνε πολὺ μακρὰ.
Τὸ καλλίτερον θὰ ἦτο νὰ ὑπάγωμεν
εἰς τὴν Σίτκαν, ὅπου θὰ ἡμπορούσα-
μεν νὰ φθάσωμεν ἐντὸς τριῶν ἡ τεσσ-
σάρων ἡμερῶν, ἂν οἱ παλαιοχωροφύλα-
κες ἐκείνοι δὲν μας ἔκοβαν τὸν δρόμον.

— Καὶ ὅμως εἰς τὴν Σίτκαν πρέπει
νὰ πάμε, εἶπεν ἀποφασιστικῶς ἡ Κορνη-
λία, καὶ θὰ πάμε!

— Καὶ πῶς;... Θὰ μας συλλάβουν
πρὶν προχωρήσωμεν βῆμα!

— Ἀδιάρκον, Καίσαρ! Πρέπει νὰ
φύγωμεν. Ἄν μας συναντήσουν οἱ χω-
ροφύλακες, θὰ τοὺς διηγηθῶμεν τὰ δι-
ατρεξάντα καὶ πολὺ πιθανὸν νὰ μὴ ἀρ-
νηθοῦν καὶ εἰς τὸν δυστυχῆ αὐτὸν ὅτι
ἠρνήθησαν εἰς ἡμᾶς.»

Ὁ Κασκαμπέλ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

«Ἡ μητέρα ἔχει δίκην, εἶπεν ὁ Γιάν-
νης. Πρέπει νὰ φθάσωμεν εἰς τὴν
Σίτκαν, ἔστω καὶ χωρὶς ἄδειαν. Ἡμπο-
ροῦμεν νὰ ποφύγωμεν τοὺς χωροφύλακας
διὰ νὰ μὴ χάσωμεν καιρὸν. Αὐτοὶ θὰ
νομίζουν ὅτι ἀνεχώρησαμεν διὰ τὸ Σα-
κραμέντον, καὶ πιθανὸν νὰ περμακρύνθη-
σαν. Δὲν εἶδαμεν κανένα ἀπὸ εἰκοσιτεσ-
σάρων ὥρων· δὲν τοὺς προσείλκυσαν
οὔτε οἱ χθεσινοὶ πυροβολισμοί.

— Ἀλήθεια, εἶπεν ὁ Κασκαμπέλ.
Πολὺ πιθανὸν νὰ ἔφυγαν.

— Ναί... ἐκτὸς ἐάν... παρετήρη-
σεν ὁ Μακρολέλεκαν.

— Βεβαίαν ἐκτὸς ἐάν... αὐτὸ ἐννο-
εῖται! ἀπήντησεν ὁ Κασκαμπέλ.

Ἡ παρατήρησις τοῦ Γιάννη ἦτο ἀρά
γε ὀρθή; τῷ ὄντι δὲν εἶχον ἄλλο καλ-
λίτερον νὰ κάμουν, παρὰ νὰ ἐκκινήσουν
διὰ τὴν Σίτκαν;

Οὕτως ἢ ἄλλως, μετὰ ἓν τέταρτον
τῆς ὥρας ὁ Βερμούτ καὶ ὁ Μονομάχος
ἐξεύχθησαν καὶ ἡ Εὐδρόμο Οἰ-
κία ἐξεκίνησε.

«Παιδιά, τὰ μάτια σας τέσσαρα! εἴ-
πεν ὁ Κασκαμπέλ. Καὶ σὺ, Γιάννη, σὲ
παρακαλῶ πολὺ νὰ ἐπιβάλης σιγὴν εἰς
τὸ τουφέκι σου. Δὲν εἶνε καμμία ἀνά-
γκη νὰ το ἀκούσῃ κανεὶς!

— Ἄλλως τε δὲν θανάψωμε φωτιά,
διὰ νὰ μὴ μας προδώσῃ ὁ καπνός, ἐπρό-
σθεσεν ἡ Κυρία Κασκαμπέλ.

Ὁ δρόμος ἐδῶ δὲν παρουσίαζεν ἐκτά-
κτους δυσχερείας. Ἐβάδιζαν ὡς ἐπιτοπο-
λὺ παρὰ τὰς ὁχθὰς τῶν πολυαριθμῶν
ἐκείνων πορθμῶν, ὅστινες χωρίζουν τὰ

συμπλέγματα τῶν νήσων ἀπὸ τῆς ἡπεί-
ρου. Βουνὰ δὲν ἐφαίνοντο μέχρι τῶν
ἐσχατιῶν τοῦ ὁρίζοντος. Ἐνίοτε, ἄλ-
λὰ πολὺ σπανίως, συνήντων κανὲν με-
μονωμένον ἀγροκήπιον, τὸ ὁποῖον ὁμοίως
ἀπέφνευε νὰ πλησιάσῃ ἡ οἰκογένεια.
Μελετήσας ἐπισταμένως τὸν χάρτην
τῆς χώρας ὁ Γιάννης, ὠδήγει καλῶς τὴν
ἀμαξαν καὶ ἡλπιζε νὰ φθάσῃ εἰς τὴν
Σίτκαν ἄνευ τῆς βοηθείας ξένων ὁδη-
γῶν.

Ἀλλὰ προπαντὸς ἔπρεπε νὰ μὴ συ-
ναντήσουν κανένα χωροφύλακα, οὔτε
εἰς τὰ σύνορα, οὔτε εἰς τὰ ἐνδότερα.
Καὶ τὸ περίεργον εἶνε ὅτι μέχρι τῆς
στιγμῆς δὲν συνήντησαν κανένα. Ὁ
Κασκαμπέλ ἐχαίρετο διὰ τοῦτο, ἀλλὰ
δὲν ἠδύνατο νὰ τὸ ἐξηγήσῃ. Κάτι τρέ-
χει, ἐσκέπτετο.

Ἡ Κορνηλία ἀπέδιδε τὸ γεγονός εἰς
τὴν θεῖαν Πρόνοιαν· ὁ σύζυγός της ἦτο
διατεθειμένος νὰ το παραδεχθῇ· ἀλλ' ὁ
Γιάννης ἔτεινε μᾶλλον νὰ πιστεύσῃ
ὅτι κάτι ἄλλο συνέβη, τὸ ὁποῖον μετέβαλε
τοὺς συνήθεις ὁρους τῆς ρωσικῆς ὑπὴ-
ρεσίας. Ἀλλὰ τί;

Οὕτως ἐξηκολούθησαν τὸν δρόμον
τῶν τῶν 6 καὶ 7 Ἰουνίου.

Ἦδη ἐπλησίαζον εἰς τὴν Σίτκαν.
Ἡ Εὐδρόμο Οἰκία ἠδύνατο
νὰ βαδίξῃ καὶ ταχύτερον, ἂν ἡ Κορ-
νηλία δὲν ἐφοβεῖτο τὰ τινάγματα διὰ
τὸν τραυματίαν, τὸν ὁποῖον αὐτὴ καὶ
ἡ Καγέττη ἐξηκολούθουν νὰ περιποι-
οῦνται, ἡ μὲν ὡς μήτηρ ἡ δὲ ὡς θυγά-
τηρ. Ὑπῆρχε πάντοτε φόβος μήπως δὲν
ἐφθάνε ζῶν εἰς τὸ τέρμα τοῦ ταξιδίου.
Ναὶ μὲν ἡ κατάστασίς του δὲν ἐδεικνύτο,
ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν ἠδύνατό τις νὰ
εἴπῃ ὅτι ἐβελτιοῦτο. Τὰ ὀλίγα ἱκτρικά,
τὰ ὅποια παρεῖχε τὸ μικρὸν φαρμα-
κεῖον, αἱ περιωρισμέναι ἱατρικαὶ γνώσεις
τῶν δύο γυναικῶν, τί θὰ ἔκαμνον εἰς
τραῦμα τόσο βαρὺ; Ὁ ἱατρὸς ἴσως
ἦτο ἀπαραίτητος, διότι ἡ ἀφροσύνη δὲν
θὰ ἴσχυε μέχρι τέλους νάντικαταστήσῃ
τὴν ἐπιστήμην. Ὅτι ὅμως αἱ δύο νο-
σοκόμοι ἦσαν πολὺ ἀφοσιωμέναι, ἦτο ἀ-
ναντίρρητον· ὁ ζῆλος μάλιστα τῆς νε-
αρᾶς Ἰνδῆς ὑπερέβαινε πᾶν ὅριον. Ἐ-
φαίνεται ἀπὸ τῶρα ὡς νὰ πετέλει μέλος
τῆς οἰκογενείας. Ἦτο, τρόπον τινά,
δευτέρα κόρη, τὴν ὁποίαν ὁ Θεὸς ἔ-
στειλεν εἰς τὴν κυρίαν Κασκαμπέλ.

Τὴν ἐβδόμην Ἰουνίου, τὸ ἀπόγευμα
ἡ Εὐδρόμο Οἰκία ἀδιήλθεν
εὐχερῶς τὸν μικρὸν καὶ ἀβαθῆ ποταμὸν
Στέκην, ὅστις χύνεται εἰς τὸν πορθμὸν
τὸν χωρίζοντα τὴν ἡπειρον ἀπὸ τὴν
νῆσον Βαρναφ, λεύγας τινὰς μακρὰν
τῆς Σίτκας.

Περὶ τὸ ἐσπέρας ὁ τραυματίας ἡδυ-
νήθη νὰ προφέρῃ μερικὰς λέξεις:

«Ὁ πατέρας μου... ἐκεῖ—κάτω...
τὸν βλέπω...» ἐψιθύρισε.

Αἱ λέξεις αὗται ἐλέγχθησαν ρωσιστί.
Ὁ Κασκαμπέλ τὰς ἐνόησε κάλλιστα.
Ἐκτὸς τούτου, ἓν ὄνομα ἐπανελάμ-
βανε συχνά:

«Ἰβάν... Ἰβάν...»

Χωρὶς ἄλλο θὰ ἦτο τὸ ὄνομα τοῦ
δυστυχοῦς ὑπὸν ὅτι, ὁ ὁποῖος ἐδόλο-
γόνθη πλησίον τοῦ κυρίου του. Ἦτο
πιθανὸν ὅτι καὶ οἱ δύο ἦσαν ρωσικῆς
καταγωγῆς.

Ἐν τούτοις, ἂν οὐ ἡ μνήμη ἐπανήρ-
χετο μετὰ τοῦ λόγου, ἡ οἰκογένεια Κα-
σκαμπέλ δὲν θὰ ἐβράνδυε νὰ
μάθῃ τὴν ἱστορίαν τοῦ τραυμα-
τίου ἐκ τοῦ ἰδίου στόματός του.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἡ Εὐ-
δρόμο Οἰκία εἶχε φθάσῃ
εἰς τὴν ὁχθὴν τοῦ πορθμίσκου,
τὸν ὁποῖον ἔπρεπε νὰ διαπεράσῃ
διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν νῆσον Βα-
ρναφ. Ὁ Κασκαμπέλ ἐδίσταζε
νὰ συνεννοηθῇ μὲ λεμβούχους.
Ἦτο δυνατόν νὰ ἐλθῇ εἰς σχέ-
σεις μετὰ τῶν ἀνθρώπων τοῦ τό-
που χωρὶς νὰ μάθουν τὴν ἐθνι-
κότητά του; καὶ δὲν ὑπῆρχε
φόβος νὰ φανῇ ἐκ νέου ἐκεῖ τὸ
ὄχληρον ζήτημα τῶν διαδατη-
ρίων;

Ἐν τούτοις, ἐπειδὴ δὲν ὑπῆρ-
χε διέξοδος ἄλλη, ἡ ἀμαξα ἐ-
στάθμευσεν ἐπὶ τῆς ὁχθῆς καὶ ὁ
Γιάννης μετέβη πρὸς ἀναζήτη-
σιν πορθμείου καὶ πορθμίων.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ Κα-
γέττη ἦλθε καὶ εἰδοποίησε τὸν
Κασκαμπέλ ὅτι τὸν ἐξήτει ὁ σύ-
ζυγός του καὶ ἐκεῖνος μετέβη ἄ-
μέσως πρὸς συνάντησίν της.

«Ὁ ἄρρωστός μας ἀνέλαβεν
ἐντελῶς τὰς αἰσθήσεις του, εἴ-
πεν ἡ Κορνηλία. Ὅμιλεῖ καὶ
πρέπει νὰ τον ἀκούσῃς διὰ νὰ
ἰδοῦμεν τί λέγει.»

Τῷ ὄντι ὁ Ρῶσος εἶχεν ἀνοιξῇ τοὺς
ὀφθαλμούς καὶ ἐκύτταζε γύρω του ὡσεὶ
ἐρωτῶν διὰ τοῦ βλέμματός τὰ πρόσωπα
ἐκεῖνα, τὰ ὅποια πρῶτην φορὰν ἐβλεπεν
εἰς τὴν ζωὴν του. Ἀπὸ καιροῦ εἰς
καιρὸν λέξεις τινὲς ἀσυνάρτητοι ἐξήρ-
χοντο ἐκ τῶν χειλέων του.

Κατόπι, διὰ φωνῆς ἀδυνάτου, μόλις
ἀκουστῆς, ἔκραξε τὸν ὑπὸν ὅτι
Ἰβάν.

«Κύριε, εἶπεν ὁ Κασκαμπέλ, ὁ ὑ-
πὸν ὅτι δὲν εἶνε ἐδῶ· ἀλλ' εἴμε-
θα ἡμεῖς ἐτοιμοὶ νὰ σας ὑπηρετήσωμεν.
Ἀκούσας ταῦτα, τὰ ὅποια ἐλέγχθη-
σαν γαλλιστί, ὁ τραυματίας ἠρώτησεν
εἰς τὴν αὐτὴν γλῶσσαν:

«Ποῦ εἶμαι;

— Μεταξὺ ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι σὰς
ἐπεριποιήθησαν καὶ σας περιποιοῦνται,
κύριε!

— Καὶ ἡ χώρα αὕτη;

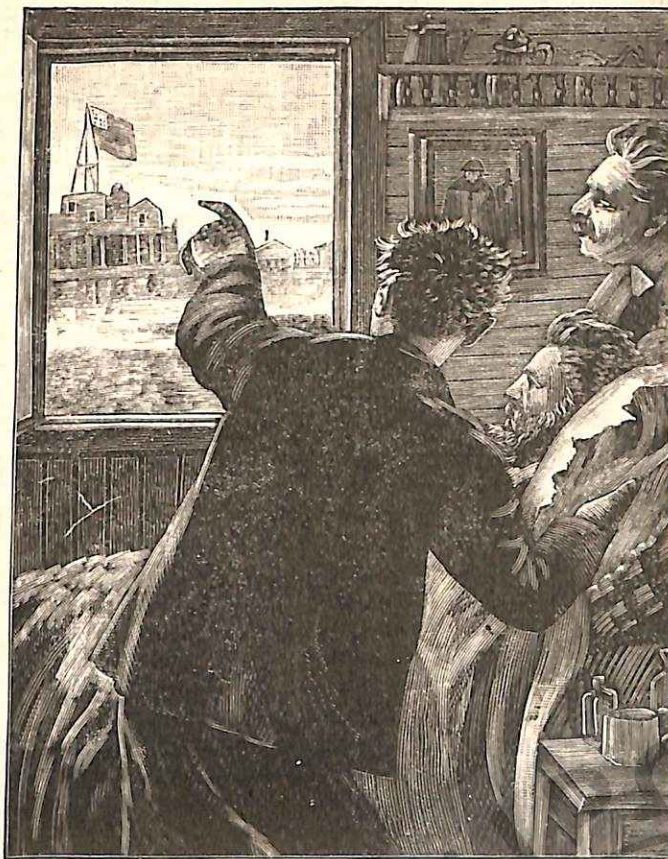
— Εἶνε χώρα, ὅπου δὲν ἔχετε τίποτε
νὰ φοβηθῆτε ἂν εἴθετε ρῶσος.

— Ρῶσος... ναί... ρῶσος.
— Λοιπὸν εὐρίσκεσθε εἰς τὴν ἐπαρ-
χίαν τῆς Ἀλάσκας, ὅχι πολὺ μακρὰν
τῆς πρωτεύουσας.

— Ἀλάσκα!... ἐψιθύρισε ὁ ἀσθε-
νής. Καὶ τὸ βλέμμα του ἐξέφρασεν
αἰφνιδίως κάτι τι ὡς αἰσθημα τῆς ἐλπίδος.

— Ρωσικαὶ κτήσεις, ἐπανελάβε.

— Ὅχι! Ἀμερικανικαὶ κτήσεις! —
Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰσῆλθεν ὁ Γιάν-

«Εἶδε τὴν Ἀμερικανικὴν σημαίαν» (Σελ. 105, στήλ. 8.)

νης· αὐτὸς εἶχε προφέρῃ τὰς τελευ-
ταίας λέξεις αἱ ὁποῖαι ἐπροκάλεσαν γε-
νικὴν ἐκπληξιν.

Καὶ συγχρόνως, διὰ τοῦ μικροῦ ἀνοι-
κτοῦ παραθύρου τῆς Εὐδρόμο Οἰ-
κίας, εἶδε τὴν Ἀμερικανικὴν ση-
μαίαν κυματίζουσαν ἐφ' ἐνὸς τῶν στρα-
τιωτικῶν σταθμῶν τῆς παραλίας.

Τὶ συνέβαινε λοιπόν;

Τῷ ὄντι ἡ Ἀλάσκα πρὸ τριῶν ἡδὴ
ἡμερῶν δὲν ἦτο πλέον ρωσικὴ ἐπαρχία.
Πρὸ τριῶν ἡμερῶν εἶχεν ὑπογραφῇ
ἡ συνθήκη τῆς προσαρτήσεως αὐτῆς
εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας.

Τὶ ἀνέλπιστον γεγονός!

Εἰς τὸ ἐξῆς ἡ οἰκογένεια Κασκαμπέλ
δὲν θὰ ἐφοβεῖτο τοὺς ρῶσσους χωροφύ-
λακας. Εὐρίσκετο ἐπὶ ἐδάφους ἀμερι-
κανικοῦ.

(Ἐπαύει συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΟΙ ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

Ἀγαπητοί μου,

Μία ἀπὸ τὰς σπανίας ἀπολαύσεις τῆς
ζωῆς μου, εἶνε καὶ ὅταν λαμβάνω ἀπὸ
φίλων μου ἀγαπημένον ἐπιστολὴν ἐκ-
τενῇ. Ἄν με ἀγαπάτε, — καὶ κολαχέυ-
μαι πολὺ νὰ το πιστεύω — ἂν με ἀναγι-
νώσκετε μ' ἐνδιαφέρον, σήμερον, θὰ σας
δώσω ἀρκετὰ αὐτὴν τὴν εὐχαρίστησιν.

Βλέπετε πόσον ἡ ἐπιστολή μου
εἶνε ἐκτενής. Ἐγὼ νὰ σας εἴπω
πολλὰ — πολλὰ ἐνδιαφέροντα
πράγματα αὐτὴν τὴν φορὰν.

Καὶ ὅμως δὲν εἰσεύρω ἀπὸ
τοῦ νάρχισω καὶ πῶς νὰ τελει-
ώσω... Αἱ ἐντυπώσεις αὐτῶν
τῶν ἡμερῶν εἶνε τόσοι πολλαί,
τόσον ζωνταῖ, ὥστε μόνον ὅσοι
ἀπὸ σῶς ἠμπούρεσαν νὰ παρευ-
ρεθοῦν εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅσοι
εὐτύχησαν νὰ παρακολουθῇ-
σοῦντὰς ἐορτάς καὶ τὰ θεάματα,
εἶνε εἰς θέσιν νὰ με δικαιολο-
γήσουν διὰ τὴν ἀμνηχανίαν μου.
Θὰ ἐπρωτίμων, ἀντὶ χάρτου καὶ
γραφίδος, νὰ εἶχα εἰς τὴν διά-
θεσίν μου κανὲν πανόραμα, μίαν
σειρὰν εἰκόνων, — τοῦ Σταδίου
προπάντων, — τὰς ὁποίας νὰ
ἐθετα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν σας,
χωρὶς λέξεις, χωρὶς περιγρα-
φάς. Ἀλήθεια, μετὰ πολλῆς
δυσκολίας θὰ εἰμπορούσε κανεὶς
νὰ περιγράψῃ διὰ λόγων τόσοι
ὠρεῖα θεάματα, τόσοι μεγα-
λοπρεπεῖς συναθροίσεις, τόσοι
φωτεινὰς ἐορτάς, τόσοι ἐνδια-
φέρον, τόσοι ζωντότητα, τόσοι
κίνησιν, τόσοι χαράν, τόσοι
ἐνθουσιασμόν, τόσοι μαγείαν.

Ἀχ, πῶς ἤθελα νὰ εἶχα ἐδῶ
αὐτὰς τὰς ἡμέρας ὅλους μου τοὺς μι-
κροὺς φίλους, ἀπὸ τῶν περάτων τῆς
γῆς! Θὰ ἐβλεπαν κατὰ τι, τὸ ὁποῖον βέβαια
δὲν θὰ ἐλησμονοῦσαν εἰς ὅλην τὴν ζωὴν
των· ἐπειτα ἐγὼ δὲν θὰ εἶχα ἀνάγκην
σήμερον νὰ περιγράψω τίποτε...

— Ἀλλ' εἶνε καιρὸς νάρχισω. Εἰσεύρω
ὅτι θὰ σας δώσω ἀμυδρότατην ἰδέαν περὶ
τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων· ἀλλὰ τί νὰ
γίνῃ... κρῖμα νὰ μὴν εἶμαι ζωγράφος!
Πρῶτα-πρῶτα ἔγιναν τὰ ποκαλυπτή-
ρια τοῦ ἀνδριάντος τοῦ Γεωργίου Ἀβέ-
ρωφ, ὁ ὁποῖος ἐστήθη παρὰ τὴν εἰσόδον
τοῦ Σταδίου. Ἡ εὐγνωμοσύνη τοῦ λαοῦ
πρὸς τὸν ἐθνικὸν εὐεργέτην, μὲ τὸ χρῆ-
μα τοῦ ὁποῖου ἀνεκαινίσθη τὸ ἀρχαῖον
Στάδιον, ἐξεδηλώθη διὰ τῆς ἐκτάκτου καὶ
ἐνθουσιώδους ἐκείνης συρροῆς, ἡ ὁποία
ἔγινε μὲ ὅλην τὴν ῥαγαδίως πίπτουσαν
βροχὴν. Ὁ Διάδοχος ὁ ἴδιος ἀπεκάλυψε
τὸν ἀνδριάντα. Λόγοι ἐξεφωνήθησαν.

στέφανοι κατετέθησαν, ζητωκραυγαί ἀντήχησαν, μουσικαὶ ἐπαίανσαν... Οὕτω τιμῶνται ὅσοι ἀγαποῦν τὴν πατρίδα των, ὅσοι ὑπὲρ αὐτῆς διαθέτουν τὸν πλοῦτόν των, εἴτε ὕλικόν, εἴτε διανοητικόν! Πολὺ ὀλίγοι ἄνθρωποι εἰς τὸν κόσμον εὐτύχησαν νὰ ἴδουν ζῶντες τὸν ἀνδριάντα των. Ὁ Ἀβέρωφ εἰμπορεῖ νὰ τον ἴδῃ, ἂν ἐπισκεφθῇ τὰς Ἀθήνας. Εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνας ὅμως δὲν ἦλθεν. Φαντάζεσθε πόσας τιμὰς θάπελάμβανεν, ἂν ἤρχετο. Ἄλλ' ὁ Ἀβέρωφ δὲν ἀγαπᾷ τὰς ἐπιδείξεις, δὲν ἀγαπᾷ τὸν θύρυβον. Εἶνε γέρον λιτός, ὀλιγαρκής, ἡσυχός, μετριόφρων. Τοιοῦτοι εἶνε οἱ ἔχοντες μεγάλην καὶ εὐγενῆ τὴν καρδίαν!

Τὴν ἄλλην ἡμέραν ὁ Βασιλεὺς εἰς τὸ Στάδιον, ἐκήρυξε τὴν ἐνερξιν τῶν Διεθνῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων. Ὅποια ἐπιβάλλουσα τελετὴ! ὅποια ἐπίσημος στιγμή! Αἱ χιλιάδες ἐκεῖναι τοῦ κόσμου, τὸ πανηγυρικῶς στολισμένον Στάδιον, ἡ πομπικὴ εἴσοδος τοῦ Βασιλέως, ὁ λόγος τοῦ Διαδόχου, καὶ κατόπιν ὁ ἐνθουσιώδης ὕμνος τοῦ Σαμάρρα, ὁ θαυμασιώδης ἐκτελεσθεὶς ὑπὸ τῶν ἠνωμένων μουσικῶν καὶ ὑπὸ λαμπροῦ χοροῦ—ὅλα αὐτὰ ἦσαν ὑπέροχα καὶ ἀλησμόνητα. Ὁ Βασιλεὺς ἦτο θαρσυνόμενος καὶ ἐδεβαίωσε τοὺς περὶ αὐτὸν ὅτι ποτὲ δὲν συνεκινήθη τόσον εἰς τὴν ζωὴν του. Ὡ, καὶ πόσος δὲν ἐννοεῖ τὴν συγκίνησιν του! Ἦτο μία ἀπὸ τὰς ἐνδόξους στιγμὰς τοῦ εὐτυχοῦς βίου του ἡ στιγμή ἐκείνη! Ἡ ἱστορία δὲν θά τὴν λησμονήσῃ. Ἡ ἀναδίωξις τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων εἶνε γεγονός ἱστορικὸν μεγάλης σημασίας καὶ πάντοτε θ' ἀναφέρεται τὸ ὄνομα τοῦ βασιλέως τῶν Ἑλλήνων, ὁ ὁποῖος εὐτύχησε νὰ κηρύξῃ διὰ τοῦ στόματός του τὴν ἐνερξιν τῆς πρώτης Διεθνούς Ὀλυμπιάδος!

Καὶ ἤρχισαν τὰ διάφορα ἀγωνίσματα καὶ ἐνεφανίσθησαν οἱ ἀθληταί, οἱ ἐλθόντες ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου, καὶ χαιρεκροτήθησαν οἱ πρῶτοι νικηταί. Τοὺς πολλοὺς καὶ διαφόρους τοὺτους ἀγῶνας δὲν θά σᾶς τους περιγράψω, διότι τοῦτο θά ὑπερέβαινε τὰ ὅρια μιᾶς ἐπιστολῆς ἔστω καὶ ἐκτενοῦς. Ἄλλως τε εἰς ἄλλην στήλην τῆς «Διαπλάσεως», βλέπετε τὰ ἀγωνίσματα καὶ τὰ ὀνόματα τῶν Νικητῶν. Ἀρκοῦμαι μόνον νὰ σᾶς εἰπῶ ὅτι τὸ θέαμα τῶν ὠραίων ἐκείνων καὶ εὐσταλῶν ἀγωνιστῶν, φιλοτίμως ἀγωνιζομένων νὰ κατακτήσουν τὸν πολυτίμον τίτλον τοῦ Ὀλυμπιονίκου, ἦτο ὅ,τι ἐνδιαφέρον καὶ λαμπρόν. Ἡ ἐθνικὴ μας φιλοτιμία κολακεύεται ἐξόχως ἐκ τῆς γενικῆς ὁμολογίας ὅτι τὰ καλλιτεχνικώτερα, τὰ ὠραιότερα σῶματα ἐπέδειξαν οἱ Ἕλληνες ἀθληταί. Οἱ περισσότεροι ἐξ αὐτῶν ὁμοιάζον μὲ ἀρχαῖα ἀγάλματα ἐφῆδων. Οἱ ξένοι ἔμειναν καταγοητευμένοι ἀπὸ

τὰ ζῶντα αὐτὰ πρότυπα τοῦ προγονικοῦ κάλλους. Ἀλλὰ καὶ ἡ Νίκη δὲν ἐφάνη δυσμενὴς πρὸς τοὺς Ἕλληνας ἀθλητάς. Εἰμποροῦμεν νὰ καυχώμεθα, διότι μετὰ τοὺς Ἀμερικανούς, —οἱ ὁποῖοι ἄλλως τε θεωροῦνται οἱ πρῶτοι ἀθληταί τοῦ κόσμου,—εὐθὺς ἀμέσως ἀνεδείχθησαν οἱ Ἕλληνες. Ἐνδεκα νίκας ἀριθμοῦν ἐν τῷ συνόλῳ οἱ Ἀμερικανοὶ καὶ δέκα νίκας οἱ Ἕλληνες. Κατὰ τὴν διάρκειαν λοιπὸν τῶν Ἀγῶνων δεκάκις ἡ ἑλληνικὴ σημαία ἐκυμάτισεν ὑπερῶς ἐπὶ τὸ κοντάρι τῆς νίκης. Τοῦτο ὑπερέβη ὅλας τὰς ἐλπίδας καὶ ἐνέπνευσε τὰς καλλίστας καὶ βασιμωτάτας διὰ τὸ μέλλον.

Βεβαίως ὁ ἐνδοξότερος τῶν Ὀλυμπιονικῶν, ἑλλήνων καὶ ξένων, εἶνε ὁ νικητὴς τοῦ Μαραθῶνος. Τὸ ὄνομά του διελαλήθη ἀμέσως εἰς τὰ πέρατα τῆς ὑφηλίου καὶ τὸ γνωρίζετε τῶρα ὅπου—δήποτε καὶ ἂν εὐρίσκεσθε: Σπυρίδων Λούης ἐξ Ἀμαρουσίου. Ἕλλην ὁ νικητὴς τοῦ Μαραθῶνιου δρόμου· τοῦτο ὑπῆρξε τὸ κορύφωμα τῆς ἑλληνικῆς νίκης. Πρὸ τῆς ἀντοχῆς καὶ τῆς ὠκυποδίας τοῦ χωρικοῦ δρομέως, ὑπεχώρησαν οἱ ξένοι καὶ ὁ Λούης ἔφθασε πρῶτος εἰς τὸ Στάδιον. Ὡ, μὲ ποῖον ἐνθουσιασμόν ἔγινεν ἐκεῖ δεκτός! καὶ πόσος ὀφθαλμὸς ἠμπόρεσε νὰ μείνῃ ἀδάκρυτος εἰς τὸ ἐκπληκτικὸν θέαμα τῆς μέτης ἐνὸς ὁλοκλήρου λαοῦ, ὑποδεχομένου καὶ ἀνευφημοῦντος τὸν νικητὴν! Ὁ χωρικός ἐκεῖνος ἐκοιμήθη ἄδοξος καὶ ἐξυπνήσεν ἐνδοξος. Τὸν ἐλάτρευσαν, τὸν ἀπεθέωσαν, τὸν ἐγέμισαν δῶρα καὶ τιμὰς, οἱ βασιλόπαιδες τὸν ἐσῆκωσαν εἰς τὰς ἀγκάλας των, ἔφαγεν εἰς τὴν τράπεζαν τοῦ βασιλέως... Τὸν ἤθελεν αὐτὸν τὸν θρίαμβον ὁ Λούης, καί, τὸν ἦθελε λελείπει τὴν θέλησιν, ἡ φυσικὴ δύναμις, ἡ ἰκανότης διὰ κάθε τί, δὲν ἀρκεῖ. «Ἡ θά νικήσω ἢ θά σκίσω!» ἔλεγεν ὁ Λούης τὴν προτεραίαν τοῦ ἀγῶνος· καὶ διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον ἐξωμολογήθη καὶ ἐκοινώνησε. Μόνον ἂν ἔπιπτε νεκρὸς θά ὑπεχώρει· ἄλλ' ἡ θέλησις του ἐνίκησε καὶ τὸν ἀντήμειψε δόξα τοιαύτη, πρὸ τῆς ὁποίας ἐπὶ στιγμήν ὠρίσταν ὅλα αἱ ἄλλαι δόξαι. Πόσον ἀξιοζήλευτος εἶνε καὶ ποῖον πολυτίμον μᾶς παρέχει διδάγμα, ὁ ἀπλοῦς καὶ ἀμαθὴς αὐτὸς Ἀμαρουσιώτης!

Καὶ ἔγινεν ὁ ἥρωας τῆς ἡμέρας. Ὅταν τὴν παρελθούσαν Τετάρτην ἐστέφθησαν εἰς τὸ Στάδιον ἐπιστήμους οἱ Ὀλυμπιονίκαί, ὁ Λούης μὲ τὴν λευκὴν του φουστανέλλαν προηγείτο τῆς θριαμβευτικῆς πομπῆς, ὁ Λούης ἀνευφημεῖτο καὶ ἐρραίνετο μὲ ἄνθη· ὁ Λούης ἦτο τὸ ἀντικείμενον τῆς γενικῆς προσοχῆς καὶ λατρείας. Ἦτο ὁ κατ' ἐξοχὴν Ὀλυμπιονίκης. Μεταξὺ τῶν πολλῶν συγχαρητηρίων τὰ ὁποῖα ἔλαβεν, ἐν ἐπισκεπτήριον ἐρρίφθη εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον

μὲ τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν «Πρὸς τὸν κατ' ἐξοχὴν Ὀλυμπιονίκην. » Ὁνομα τίποτε ἄλλ' ἢτο ἀνάγκη ὀνόματος; Ποῖος ἄλλος κατήγαγε νίκην τόσον περιφανῇ; Καὶ ἡ διεύθυνσις τοῦ Ταχυδρομείου ἀδιστάκτως ἔστειλε τὸ ἐπισκεπτήριον εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Λούη.

Καὶ ἐκυρήχθη ἡ λῆξις τῶν Ἀγῶνων, οἱ ὁποῖοι διήρκεσαν δέκα ἡμέρας. Κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ τὸ Σκοπευτήριον, τὸ Ζάππειον, τὸ Ποδηλατοδρόμιον καὶ προπάντων τὸ Στάδιον εἶδον λαμπρὰς καὶ πολυανθρώπους συναθροίσεις. Εἰς τὸν Πειραιᾶ ἔγινε μία θαυμασία ἀνεκτικὴ νύξ· μία φανταστικὴ φωταγώγησις τοῦ λιμένος καὶ τῆς πόλεως· εἰς τὰς Ἀθήνας γενικὴ φωταψία καθ' ἐσπέραν, μουσικαί, κόσμος, λαμπαδοφορίαι γεύματα καὶ δύο τέλει φωταγωγίσεις τῆς Ἀκροπόλεως.

Τίποτε δὲν ἔλειψε· καὶ ἂν ὁ καιρὸς ἦτο καλλίτερος, ἂν ἔνεκα τῆς τρικυμίας, δὲν ἐματαιοῦντο αἱ λεμβοδρομίαι τοῦ Φαλήρου, τίποτε ἄλλο δὲν εἶχε τις νὰ ἐπιθυμήσῃ. Οἱ ξένοι ἀπῆλθον καταμαγευμένοι, μὲ τὰς ὠραιότερας ἐντυπώσεις, ὅλων δὲ ἡ εὐχὴ εἶνε σήμερον εἰς τὰς Ἀθήνας εἰς τὴν ἀρχαίαν αὐτῶν πατρίδα πάντοτε νὰ τελῶνται οἱ Ὀλυμπιακοὶ Ἀγῶνες.

... Βεβαίως δὲν περιμένετε ἀπὸ ἐμὲ ὅλας τὰς λεπτομερείας τῶν ἑορτῶν· αὐτὰς τὰς ἡμέρας καὶ οἱ μικροὶ ἀναγινώσκουν ἐφημερίδας, ὅλαι δὲ αἱ ἐφημερίδες, ἑλληνικαὶ καὶ ξέναι, εἶνε γεμάται ἀπὸ λεπτομερείας. Εἶνε λοιπὸν καιρὸς νὰ ἐξαγάγωμεν τὸ συμπέρασμα ἐξ ὅλης αὐτῆς τῆς ὠραίας ἱστορίας. Θὰ ἐπεθύμουν πολὺ νὰ μάθω, ἀγαπητοί μου, ὁποίας σκέψεις καὶ ἀποφάσεις σᾶς ἐνέπνευσαν οἱ Ὀλυμπιακοὶ Ἀγῶνες, εἴτε μακρόθεν τοὺς παρηκολούθησατε, εἴτε ἐκ τοῦ πλησίον. Τὰς γράφετε εἰς τὴν φίλην σας Διάπλασιν καὶ ἐκεῖνη θά μού τις ἀνακοινώσῃ. Πρὸς τὸ παρὸν θά σᾶς εἰπῶ τὰς ἰδικὰς μου σκέψεις.

Ὅσον ἀναγκαία εἶνε ἡ καλλιέργεια τῆς ψυχῆς, τόσον καὶ ἡ καλλιέργεια τοῦ σώματος. Ὅ,τι διὰ τὴν ψυχὴν εἶνε ἡ μελέτη, διὰ τὸ σῶμα εἶνε ἡ ἀσκήσις. Ἄνευ τῆς ἀσκήσεως, τὰ σῶματα ἐκνευρίζονται, ἀδυνατίζουν, ἀσχημίζουν, φθείρονται. Ὅταν πάσχη τὸ σῶμα, δὲν εἶνε δυνατόν νὰ λειτουργήσῃ καλῶς τὸ πνεῦμα. Χρειάζεται ἰσορροπία μεταξὺ τοῦ ἐνὸς καὶ τοῦ ἄλλου. Ὑγεία τοῦ σώματος εἶνε ὑγεία τῆς ψυχῆς καὶ καλλονὴ τοῦ σώματος εἶνε καλλονὴ τῆς ψυχῆς. Τὸ ἰδανικὸν τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, —τῶν μόνων οἱ ὁποῖοι εἶχον ἐννοήσῃ τι θά πῇ τέλειος ἄνθρωπος,—ἦτο ψυχὴ ὠραία εἰς σῶμα ὠραῖον, διάνοια ἰσχυρὰ εἰς σῶμα ἰσχυρόν. Οἱ Ὀλυμπιακοὶ Ἀγῶνες μᾶς ἐκαμν νὰ συλλογισθῶμεν πάλιν τὰς ἀ-

ληθείας αὐτάς, αἱ ὁποῖαι ἐπὶ πολὺν καιρὸν εἶχον περιπέση εἰς λήθην. Ἀπὸ τίνος οἱ ἑλληνοπαῖδες εἶχον ἀρχίσῃ νὰ γυμνάζωνται· οἱ Ὀλυμπιακοὶ Ἀγῶνες τοὺς ἔκαμν νὰ γυμνάζωνται μὲ περισσοτέραν ἀγάπην. Τὶ κατώρθωσαν εἰς ὀλίγον διάστημα καιροῦ, τὸ ἀπέδειξαν εἰς τὸ Στάδιον, τί θά κατορθώσουν εἰς τὸ μέλλον, καθεὶς εἶνε εὐκολον νὰ το ἐννοήσῃ.

Μικροὶ μου φίλοι, ἐπιθυμῶ νὰγαπᾶτε τὴν γυμναστικὴν. Εἴτε εἰς δημόσια γυμναστήρια, εἴτε κατ' ἰδίαν, γυμνάζεσθε, καλλιεργεῖτε, δυναμόνετε τὸ σῶμα σας. Διὰ σᾶς τοὺς νέους εἶνε ἡ γυμναστικὴ. Ἐρῆβοι ἦσαν οἱ περισσότεροι τῶν ἀθλητῶν, νεαρῶτατοι δὲ οἱ Ἕλληνες, μαθηταὶ τῶν γυμνασίων, χθесиноὶ καὶ σημερινοὶ ἀκόμη ἀναγινώσται τῆς «Διαπλάσεως». Θέλω νὰ τοὺς μιμηθῇτε τοὺς ἐνδόξους αὐτοὺς συμμαθητάς σας καὶ συναδέλφους, μικροὶ μου φίλοι. Θέλω νὰ σας ἴδω μίαν ἡμέραν εἰς τὸ Στάδιον ἀγωνιστὰς μὲ ὠραῖα καὶ ἰσχυρὰ σῶματα, ὅσον θέλω νὰ σας ἴδω μίαν ἡμέραν καὶ εἰς τὴν κοινωνίαν προκόποντας ἐν σφίρει καὶ ἀρετῇ.

Ὡ, πόσον θά εἶμαι εὐτυχής, πόσον θά κλαύσω ἀπὸ χαρὰν ἂν ποτε χειροκροτήσω ὡς Ὀλυμπιονίκην, ἔστεμνον μὲ τὴν ἱερὰν ἐλαίαν τῆς Ὀλυμπίας, κανένα τῶν σημερινῶν μου μικρῶν ἀναγνωστῶν! Εἴθε! Εἴθε!

Σᾶς ἀσπάζομαι

ΠΑΙΔΩΝ

ΑΓΩΝΙΣΜΑΤΑ ΚΑΙ ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙ

Ὁ χώρος τῆς «Διαπλάσεως» δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἐπαρκέσῃ πρὸς λεπτομερῆ περιγραφὴν τῶν τελεσθέντων κατὰ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνας. Τὰ θεάματα ἦσαν τόσον πολλὰ, καθὼς καὶ τὰ ἐπεισόδια, ὥστε καὶ αὐταὶ αἱ ἐφημερίδες αἱ ὁποῖαι ἐκδίδονται καθ' ἐκάστην καὶ διαθέτουν τόσον χώρον, ἡναγκάζοντο ἢ νὰ κάμνουν δύο ἐκδόσεις τὴν ἡμέραν, διὰ νὰ τα περιγράψουν ὅλα. Τοῦτο βεβαίως δὲν θά εἶχε τις τὴν ἀξίωσιν νὰ κάμῃ ἐν ἐβδομαδιαίῳ περιοδικῷ γράφόμενον διὰ παιδία τοῦ ὁποῖου ἄλλος εἶνε ὁ σκοπός. Ὡστε οἱ μικροὶ μας ἀναγινώσται, ὅσοι ἐπαυελιημένως μᾶς ἐζήτησαν περιγραφὰς τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων, πρέπει νὰρκεσθῶσιν εἰς τὰς ἐκ τῶν Ἀγῶνων ἐντυπώσεις τοῦ κ. Φαίδωνος καὶ εἰς τὸν κατωτέρω κατάλογον, ὡς συμπλήρωμα τῆς «Ἀθηναϊκῆς Ἐπιστολῆς» ἐξ ἧς δύναται τις νὰ μάθῃ ποῖα ἀγωνίσματα ἐτελέσθησαν καὶ ποῖοι ἀνεδείχθησαν Ὀλυμπιονίκαί. Χάριν συντομίας παραλείπομεν

τὰ ὀνόματα ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἦλθον δ' ἐ ὑ τ ε ρ ο ἰ εἰς τὰ ἀγωνίσματα, μεταξὺ τῶν ὁποίων πλεῖστοι Ἕλληνες.

Α'. — Ἀθλητικὰ ἀγωνίσματα.

(Ἐν τῷ Σταδίῳ).

Δρόμος 100 μέτρων. — Ὀλυμπιονίκης ὁ κ. Φ. Ε. Μποῦρκε. Ἠνωμένοι Πολιτεῖαι Ἀμερικῆς.

Δρόμος 400 μέτρων. — Φ. Ε. Μποῦρκε. Ἠνωμένοι Πολιτεῖαι Ἀμερικῆς.

Δρόμος 800 μέτρων. — Ε. Χ. Φλάκ, Βικτώρια Αὐστραλίας.

Δρόμος 1500 μέτρων. — Ε. Χ. Φλάκ, Βικτώρια Αὐστραλίας.

Δρόμος 110 μέτρων μετ' ἐμποδίων. — Τ. Π. Κοῦρτις. Ἠνωμένοι Πολιτεῖαι Ἀμερικῆς.

Μαραθώνιος δρόμος. — Σπ. Λούης. Ἑλλάς.

Ἄλμα εἰς ὕψος. — Ε. Η. Κλάρκ. Ἠνωμένοι Πολιτεῖαι Ἀμερικῆς.

Ἄλμα ἐπὶ κοντῷ. — Β. Κ. Χούτ. Ἠνωμένοι Πολιτεῖαι Ἀμερικῆς.

Ἄλμα ἀπλοῦν. — Ε. Η. Κλάρκ. Ἠνωμένοι Πολιτεῖαι Ἀμερικῆς.

Ἄλμα τριπλοῦν. — Ι. Β. Κόννολυ. Ἠνωμένοι Πολιτεῖαι Ἀμερικῆς.

Δισκοβολία. — Ρ. Γκάρρετ. Ἠνωμένοι Πολιτεῖαι Ἀμερικῆς.

Σφαίροβολία. — Ρ. Γκάρρετ. Ἠνωμένοι Πολιτεῖαι Ἀμερικῆς.

Ἀρσὶς βαρῶν διὰ μιᾶς χειρός. — Α. Ἐλλιοτ. Ἀγγλία.

Ἀρσὶς βαρῶν δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν. — Ι. Β. Ζένσεν. Δανία.

Πάλη. — Κ. Σιούμαν, Γερμανία.

Β'. — Γυμναστικὴ

(Ἐν τῷ Σταδίῳ)

Δίζυγον καθ' ὁμάδας. — Ἡ ὑπὸ τὸν Φ. Ὀρμαν ὁμάς. Γερμανία.

Μονόζυγον καθ' ὁμάδας. — Ἡ ὑπὸ τὸν Ὀρμαν ὁμάς. Γερμανία.

Δίζυγον. — Α. Φλάτωβ, Γερμανία.

Μονόζυγον. — Η. Βαϊγκάρτνερ. Γερμανία.

Ἴππικὸν ἐφαλτήριο ἀνευ λαβίδων. — Κ. Σιούμαν. Γερμανία.

Ἴππικὸν ἐφαλτήριο μετὰ λαβίδων. — Α. Ζούτερ. Ἑλβετία.

Κρίκοι. — Ι. Μητρόπουλος. Ἑλλάς.

Ἀναρρίχσις ἐπὶ κάλπ. — Ν. Ἀνδρικόπουλος. Ἑλλάς.

Γ'. — Κολυμβητικὴ

(Ἐν τῷ λιμένι Μουνυχίας, Πειραιῶς)

Ἀγὼν 100 μέτρων. — Α. Χάγιος Γκούτμαν. Οὐγγαρία.

Ἀγὼν 500 μέτρων. — Π. Νότμαν. Αὐστρία.

Ἀγὼν 1200 μέτρων. — Α. Χάγιος Γκούτμαν. Οὐγγαρία.

Ἀγὼν ναυτῶν 100 μέτρων. — Ι. Μαλοκίνης. Ἑλλάς.

Δ'. — Σκοπευτικὴ

(Ἐν τῷ Σκοπευτηρίῳ Καλλιθέας)

Ἀγὼν τυφεκίου ἀπὸ 300 μέτρων. — Γεώργιος Ὀρρανίδης. Ἑλλάς.

Ἀγὼν τυφεκίου ἀπὸ 200 μέτρων. — Π. Καρσεβδῆς. Ἑλλάς.

Ἀγὼν διὰ περιστρώου ὑψηρείας ἀπὸ 25 μέτρων. — Ι. Παῖν. Ἠνωμένοι Πολιτεῖαι Ἀμερικῆς.

Ἀγὼν δι' ἐλευθέρου περιστρώου ἀπὸ 30 μέτρων. — Σ. Παῖν. Ἠνωμένοι Πολιτεῖαι Ἀμερικῆς.

Ἀγὼν διὰ πιστολίου ἀπὸ 25 μέτρων. — Ι. Φραγκούδης. Ἑλλάς.

Ε'. — Ξιφασκία

(Ἐν τῷ Ζαπτεῖῳ Μεγάρῳ)

Ἀγὼν ξιφασκίας φιλάθλων. — Γκραβελότ. Γαλλία.

Ἀγὼν σπαθασκίας φιλάθλων. — Ι. Γεωργάδης. Ἑλλάς.

Ἀγὼν ξιφασκίας διδασκάλων. — Α. Πύργος. Ἑλλάς.

Σ'. — Ποδηλατικοὶ ἀγῶνες

(Ἐν τῷ Ποδηλατοδρομίῳ Φαλήρου)

Ἀγὼν 100 χιλιομέτρων. — Α. Φλαμάν. Γαλλία.

Ἀγὼν 2 χιλιομέτρων. — Π. Μασσών. Γαλλία.

Ἀγὼν 10 χιλιομέτρων. — Π. Μασσών. Γαλλία.

Ἀγὼν πρὸς χρόνον στροφῆς στίβου. — Π. Μασσών. Γαλλία.

Μαραθώνιος ποδηλατικὸς ἀγὼν. — Α. Κωνσταντινίδης. Ἑλλάς.

Ἀγὼν δωδεκάωρος. — Α. Σμάλ. Αὐστρία.

Ζ'. — Ἀθλητικαὶ παιδιαὶ

(Ἐν τῷ Ποδηλατοδρομίῳ Φαλήρου)

Ἀγὼν Τέννις ἀπλοῦν. — Ι. Π. Μπόλαν. Ἀγγλία.

Ἀγὼν Τέννις διπλοῦν. — Ι. Π. Μπόλαν. Ἀγγλία. — Φ. Τράουν. Γερμανία.

Οὕτως οἱ Ἕλληνες Ὀλυμπιονίκαί εἶνε δέκα τὸν ἀριθμὸν λαβόντες ἀνὰ ἕνα ἕκαστος βραβεῖον, οἱ Ἀμερικανοὶ ἔχουσι νὰ ἐπιδείξουν ὀκτὼ Ὀλυμπιονίκας λαβόντας ἑνδεκα βραβεῖα. Ἡ Αὐστραλία ἕνα, λαβόντα δύο βραβεῖα· οἱ Γερμανοὶ ἔχουσι πέντε Ὀλυμπιονίκας λαβόντας ἐπτά βραβεῖα, ὧν τὰ δύο διὰ τὰς ὁμάδας τοῦ μονόζυγου καὶ δυ-

ζύγου· οἱ Γάλλοι τρεῖς Ὀλυμπιονίκας λαβόντας πέντε βραβεῖα· οἱ Δανοὶ ἕνα, ἡ Ἑλβετία ἕνα, ἡ Οὐγγαρία ἕνα, λαβόντα δύο βραβεῖα· οἱ Αὐστριακοὶ δύο λαβόντας ἰσάριθμα βραβεῖα καὶ ἡ Ἀγγλία δύο, λαβόντας τρία βραβεῖα. Οὕτω τοὺς περισσότερους Ὀλυμπιονίκας ἔχει γὰ ἐπιδείξῃ ἡ Ἑλλάς καὶ μετ' αὐτὴν ἡ Ἀμερικὴ λαβοῦσα ὅμως ἐν ἐπὶ πλέον βραβεῖον διὰ τῶν ἀθλητῶν της.

Η ΑΓΕΛΑΔΑ

‘Αγελάδα μου καλή,
ο’ αγαπῶ πάρα πολύ
γιατί κάμνεις στάλα στάλα
τὴν καλὴ τροφή, τὸ γάλα.

Γάλα βράδυ καὶ πούρνῳ
πού το τρώγω σὺν πεινῶ,
πού το στόμα μου γλυκαίνει
καὶ τὴν πεινὰ μου χορταίνει.

Δι’ αὐτὸ κάθε φορὰ
μὲ χορτάρια δροσερὰ
μὲ τριφύλλια σὲ ταγίζω
δίχως φόβο νὰ γνωρίζω.

Καὶ τὸν Πλάστῃ εὐχαριστῶ
πού μὲ τρόπο θαυμαστὸ
κάμνει γάλα ἀπ’ τὰ χορτάρια
μεσ’ ἑς τῶν ζῶων τὰ μαστάρια.

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ
[‘Εξ ἀνεκδότου συλλογῆς]

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ

ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 93]

Τὰ παιδιὰ δὲν ἐπερίμεναν νὰ τοὺς το
ξαναποῦν, καὶ ἀπ’ οὗ ἐχαιρέτισαν τὴν
καλὴν μαύρην, ἔτρεξαν καταχαρούμενα
εἰς τὰς οἰκίας των.

Ὅταν ὁ Φίλιππος ἤνοιξε τὴν θύραν
καὶ εἶδε τὴν Ἀντωνίαν νὰ κάθηται ὑπὸ
τὸν μικρὸν ἐξώστην, χωρὶς νὰ κάμνη
τίποτε, ἡσθάνθη ζωηρὰν ἀνησυχίαν.
Ποτὲ δὲν τὴν εἶδεν οὕτω μ’ ἐσταυρω-
μένας χεῖρας, δι’ αὐτὸ κατ’ ἀρχὰς ἐνό-
μισεν ὅτι εἶνε ἀσθενής.

— Τί ἔχεις, θειά; ἠρώτησε τρέχων
πρὸς αὐτήν.

— Τίποτε, παιδάκι μου, τίποτε!
ἀπήντησεν ἡ Ἀντωνία τρυφερῶς, ἐνῶ
τοῦ ἐβγάλε τὸ καπέλον καὶ τοῦ ἐσκού-
πισε τὸ ἰδρωμένον τοῦ μέτωπον. Δὲν
εἶχα παραγγελλίει σήμερον τὸ πρωῒ· καὶ
ἐπειδὴ ἤμουν πολὺ κουρασμένη, εὗρηκα
τὴν ευκαιρίαν νὰ καθίσω λιγάκι νάνα-
παυθῶ. Τώρα πειὰ δὲν εἰμπορῶ νὰ ἐρ-
γάζωμαι πολὺ, ὅπως ἄλλη φορὰ.

— Οὐτε ποῦ ἔχεις ἀνάγκην τώρα
πειὰ! εἶπε τὸ παιδίον φαιδρῶς. Ἐγὼ
τώρα εἰμπορῶ νὰ κερδίζω ἓνα σωρὸ χρή-
ματα. Ἰδὲς ἐδῶ!

Καὶ ἔρριψεν εἰς τὴν ποδιὰν τῆς μαύ-
ρης τὸ δολάριον, τὸ ὁποῖον εἶχε κερδίσει.

— Τὸ κέρδισα σὲ μιὰ-δυὸ ὥρες, χω-
ρὶς νὰ κάμνω τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ
κάθουμαι ἤσυχα.

— Βλέπω ὅτι ὁ κύριος ζωγράφος
εἶνε πολὺ καλοπληρωτὴς. Τόσα ἐκέρ-
δισε καὶ ἡ Δέα;

— Ναί, ἓνα τέτοιο δολάριο ἔδωσε
καὶ εἰς τὴ Δέα. Ἦθελα, θειά, νὰ ἐ-
βλεπες τὴν εἰκόνα πού μας κάμνει. Τὸ
κόκκινο φόρεμα τῆς Δέας καὶ τὸ μαβί
μου πανταλόνι εἶνε ἀπαράλλακτα! Μὰ
δὲν εἰξεύρεις! Ἄμχ τελειώση θὰ σε
πάρω νὰ τὴν ἰδῇς.

— Ὁ κύριος ζωγράφος κατοικεῖ πολὺ
μακριὰ καὶ μοῦ φαίνεται πῶς δὲν θὰ
εἰμπορέσω νὰ ἔλθω ἕως ἐκεῖ, παιδί μου.
Τώρα πειὰ δὲν εἶμαι δυνατὴ, ὅπως ἄλ-
λη φορὰ... Πάρε τὰ λεπτὰ, παιδί μου,
ἐπρόσθεσε, καὶ φύλαξέ τα καλά. Εἶνε
δικά σου.

— Ὅχι, θειά, ὄχι· ἐσὺ πρέπει νὰ
τὰ πάρῃς· εἶνε δικὰ σου καὶ ὅσα θὰ
κερδίζω θὰ εἶνε δικὰ σου, εἶπεν ὁ Φί-
λιππος, τοῦ ὁποῖου οἱ ὀφθαλμοὶ ἔλαμπον
ἀπὸ χαρὰν καὶ ἀπὸ ἀγαθότητα, ἐνῶ
διὰ τῆς βίας ἔθετε τὸ νόμισμα εἰς τὴν
χεῖρα τῆς γράας.

— Καλὰ λοιπὸν θὰ σοῦ το φυλάξω
μέσα ἑς ἓνα κουτάκι, νὰ το ἔχῃς ἅμα
τὸ χρειασθῇς, εἶπεν ἡ Ἀντωνία. Τώρα,
πουλάκι μου, σὲ χρειάζομαι, σ’ ἐπερί-
μενα νὰ με βοηθήσῃς νὰ φυτεύσω εἰς
ἄλλο μέρος τοὺς πανσέδες μου.

— Νὰ φορέσω μιὰ στιγμή τὰ καθη-
μερινά μου καὶ ἐφθασα! εἶπε φαιδρῶς
τὸ παιδίον.

— Τί καλὸ παιδί! εἶπε καθ’ ἑαυ-
τὴν ἡ μιγάς μὲ πολλὴν μελαγχολίαν,
ἀπ’ οὗ ἔφυγεν ὁ Φίλιππος. Εἶνε τόσῳ
ἀγαθό, τόσῳ γλυκό, τόσῳ ὑπάκοο!
Χρυσὸ μου παιδί, καὶ ποῖος θὰ σ’ ἀγα-
πήσῃ ὅπως σ’ ἀγάπησα ἐγὼ;

Καὶ κατελθοῦσα βραδέως εἰς τὸν
κῆπον, ἀπέμαξε τὸ δάκρυ, τὸ ὁποῖον ἔρ-
ρεε διὰ τῶν ἰσχνῶν καὶ ρυτιδωμένων
παραυδῶν της.

Μετ’ ὀλίγον ὁ Φίλιππος, φορῶν τὰ
καθημερινά του, εἰργάζετο συντόνως
ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τῆς Ἀντωνίας, ἡ
ὁποία, καθημένη ἐπὶ μικρῷ σκαμνίον
πλησίον του, διηύθυνε τὴν μεταφύτευσιν.
Ὅλον ἐργαζόμενον τὸ παιδίον ἐτερέ-
τιζε περιχαρὲς. Ἐν ὥρατον κατακόκκι-
νον πτηνόν, εἰς καρδινάλιος, ἀφῆκε τὸ
δένδρον του καὶ ἔλθων ἐκάθησεν οἰκείως
ἐπὶ τοῦ μικροῦ λίσκου, τὸν ὁποῖον μετε-
χειρίζετο ὁ Φίλιππος.

— Φύγε ἀπ’ ἐκεῖ, ἐξοχώτατε! εἶπεν
ὁ Φίλιππος, χωρὶς νὰ διακόψῃ τὴν ἐρ-

γασίαν του· πήγαινε, φίλε μου· δὲν
εἰμπορῶ νὰ παίξω τώρα μαζί σου· κα-
θὼς βλέπεις, ἔχω δουλειά· ἀλλὰ στά-
σου! νὰ ἓνα ὥρατο σκουλικάκι γιὰ νὰ
φᾶς! Πάρ’ το!

Ὁ Καρδινάλιος ἐτερέτισεν ἓν σύντο-
μον ἀλλὰ γλυκὺ εὐχαριστήριον, ἐπῆρε
τὸ σκουλικάκι πού του ἔδωσεν ὁ Φίλιπ-
πος καὶ ἐπέταξεν εἰς τὴν φωλεάν, ὅπου
διηγῆθη εἰς τὴν οἰκογένειάν του φαιδρῶς
τὸ συμβάν, μὲ μουσικοὺς φθόγγους γλυ-
κυτάτους.

— Ἄ, νὰ τώρα καὶ ὁ Σκώπτης,
εἶπεν ὁ Φίλιππος ἐπὶ τῇ θεᾷ ἄλλου πτη-
νοῦ, τὸ ὁποῖον ἦλθε καὶ ἐπετεύγιζε γύ-
ρω του, ἐγγίζον σχεδὸν διὰ τῆς πτέρυ-
γος τὸ πρόσωπον τοῦ παιδίου, διὰ νὰ
ἐλκύσῃ τὴν προσοχὴν του. Τὸ πτηνόν
τοῦτο ἐκελάδει κατὰ πολλοὺς καὶ δια-
φόρους τρόπους, διότι, ὅπως φανερόναι
καὶ τὸ ὄνομά του, ὁ Σκώπτης ἔχει τὴν
μοναδικὴν ιδιότητα νὰ μιμῆται εἰς τὴν
ἐντέλειαν τὸ κελάδημα ὅλων τῶν ἄλλων
πτηνῶν, ἀκόμη καὶ τὴν φωνὴν τοῦ ἀν-
θρώπου.

— Εἶνε περίεργον πρᾶγμα, εἶπεν ἡ
Ἀντωνία, πῶς σε περιτριγυρίζουν τὰ
πουλιὰ καὶ ἡ πεταλοῦδες. Δέν σε φο-
βοῦνται καθόλου· φαίνεται ὅτι δέν τα
πειράζεις ποτέ.

— Δέν με φοβοῦνται, γιατί τ’ ἀγαπῶ
καὶ το ξεοῦνται, ἀπάντησε φαιδρῶς τὸ
παιδίον. Εἶνε πολὺς καιρὸς πού γνωρι-
ζόμεθα, πού ζῶμεν μαζί. Ὁ κῆπος αὐ-
τὸς εἶνε τὸ σπίτι των, καθὼς καὶ τὸ
σπίτι μας. Ἀποτελοῦμεν μίαν οἰκογέ-
νειαν· καὶ σύ, θειά, δὲν εἶσαι σὰν μιὰ
καλὴ μητέρα τῶν πουλιῶν, πού τους δι-
δεις νὰ τρώγουν ὅταν κἀνὴ κρύο καὶ
δὲν βρίσκουν εὐκόλα φαγί;

Ἐξηκολούθησεν ἐργαζόμενος, μὲ τὴν
ὥραϊαν κεφαλὴν ἐσκυμμένην ἐπὶ τοῦ
ἐδάφους, χωρὶς νὰ βλέπῃ τὴν Ἀντω-
νίαν, τῆς ὁποίας οἱ ὀφθαλμοὶ ἦσαν ἀκό-
μη δακρυσμένοι. Τὸ πᾶν ἐντὸς τοῦ κῆ-
που, ὁ ὁποῖος ἀντήχει ἀπὸ κελαδῆματα
καὶ ἀπὸ ψιθύρους, ἀπέπνεε γαλήνην,
ἡρεμίαν καὶ εὐφροσύνην. Καὶ αὐτὰ ἀκό-
μη τὰ ἐρείπει, τὰ ἐνδεδυμένα διὰ πρα-
σινάδας καὶ ἀνθέων, ἐφαίνοντο ὥρατα.
Τίποτε ἐκεῖ μέσα δὲν ἐνέχει ὀλι-
βερούς στοχασμούς, ιδέας θανάτου καὶ
ἀπελπισίας. Πόθεν λοιπὸν προήρχετο ἡ
τόση μελαγχολία τῆς Ἀντωνίας, ἡ ὁποία
μὲ σταυρωμένα χέρια—τὰ χέρια ἐκεῖνα,
τὰ ὁποία εἰργάζοντο τὸσον πολὺ,—
προσῆλπε τὸν πλῆρες μητρικῆς στορ-
γῆς βλέμμα, ἐπὶ τοῦ ὥραϊου παιδίου,
τοῦ τόσο εὐθύμου; Μήπως ἀπὸ τὴν ἀντί-
θεσιν αὐτῆς τῆς φαιδρότητος καὶ τῆς δυ-
νάμεως τοῦ παιδίου, συγκρινομένης πρὸς
τὴν ἰδικήν της γεροντικὴν ἀδυναμίαν;
Ἐξάφνα ὁ κώδων τῆς θύρας ἤχησεν
ἰσχυρῶς.

— Πήγαινε, παιδί μου, νανοίξῃς γρή-

γορὰ· εἶπεν ἡ Ἀντωνία συνερχομένη.
Αὐτὸς που κυτᾶ φαίνεται ὅτι εἶνε πολὺ
βιαστικός.

Τὸ παιδίον ἔτρεξε νανοίξῃ καὶ ἡ Ἀν-
τωνία ἡγέρθη διὰ νὰ προϋπαντήσῃ τὸν
ἐπισκέπτην.

Ἦτο ὁ πάτερ-Ἰωσήφ. Διῆλθεν ἐν
σπουδῇ τὸν μικρὸν κῆπον, τὸν ὁπισθεν
τοῦ οἰκίσκου, ἐν ᾧ τὸ ράσον του ἐκυμά-
τιζεν. Ἡ μορφή του ἐξέφραζεν ἀνησυ-
χίαν καὶ λύπην. Ἐκράτει προσεκτικῶς
ἀντικείμενόν τι, σκεπασμένον μὲ μαν-
δήλιον ἐρυθροκίτρινον. Χωρὶς νὰ κυτάξῃ
ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἐβάδιζε κατ’ εὐθείαν πρὸς
τὴν στοὰν καὶ ἀπέθεσε τὸ δέμα ἐπὶ τῆς
ἐν τῷ μέσῳ τραπέζης.

— Ἀντωνία, καλὴ μου φίλη, Φίλιπ-
πε, παιδί μου, σὰς τα ἔφερα... νὰ τα,
ἐδῶ εἶνε τὰ καίμένα τὰ πλάσματάκια,
τὰ παῖδιὰ μου... σὰς τα ἔφερα.

Ὁ τόνος τῆς φωνῆς του ἦτο ἀποφαι-
στικός, ἀλλὰ καὶ κάπως μελαγχολικός.

Ἡ Ἀντωνία καὶ ὁ Φίλιππος τὸν
ἠτένισαν ἐκπληκτοί. Ἐγνώριζον καλῶς
τὴν πρὸς τὰ χαριτωμένα ἐκεῖνα πον-
τικάκια ἀφελῆ ἀγάπην τοῦ ἀγαθοῦ ἱε-
ρέως καὶ ἠπόρουν τί ἄρ’ αὐτὸν ἠνάγκ-
ασε νὰ τ’ ἀποχωρισθῇ.

— Μήπως ὁ Πανιερώτατος σὰς ἐπέ-
πληξεν ἐξ αἰτίας των; ἠρώτησεν ὁ Φί-
λιππος μὲ ζωηρὴν ἐνδιαφέρον.

— Ὅχι, ὄχι, παιδάκι μου. Ὁ Πα-
νιερώτατος οὐτε κἀν γνωρίζει ὅτι ὑπάρ-
χουν. Μ’ ἐκάλεσε γιὰ κάτι τι ἄλλο πολὺ
σπουδαιότερον... εἶχε νὰ μου ἀναθέσῃ
μίαν ἐντολὴν καὶ με ἤθελε διὰ νὰ μου
δώσῃ τὰς ὁδηγίας του. Ἀνόητος ἤμουν
νὰ νομίζω ὅτι με ἤθελε διὰ νὰ μου ὁμι-
λήσῃ διὰ ποντικάκια... Ἀναχωρῶ ἀπόψε.

— Πῶς; ἀπόψε, πάτερ Ἰωσήφ; Καὶ
πηγαίνετε μακριὰ; ἀνέκραγεν ὁ Φίλιπ-
πος καὶ ἡ Ἀντωνία, σχεδὸν συγχρόνως.

— Ναί, ναί, ἀπόψε. Δὲν εἰμπορῶ νὰ
σας εἶπω πού πηγαίνω... ἡ ἀποστολή
μου εἶνε μυστική. Νομίζω ὅμως ἔτι δὲν
μου ἀπαγορεύεται νὰ σας εἶπω ὅτι ἡ
ἀπουσία μου δὲν θὰ εἶνε μακρά. Πηγαίνω
νὰναπληρώσω ἓνα συνάδελφόν μου, ὁ
ὁποῖος εἶνε ἀσθενής· ὅταν θὰ γίνῃ καλά,
εἶνε πιθανὸν νὰ ἐπιστρέψω, ἐκτὸς ἐάν
νέαι διαταγῇ μὲ στείλουν ἄλλοῦ.

— Δὲν ἠμπορεῖτε λοιπὸν νὰ πάρετε
μαζί σας καὶ τὰ παῖδιά σας, πάτερ
Ἰωσήφ; ἠρώτησεν ὁ Φίλιππος. Θὰ εἴ-
σθε δυστυχῆς χωρὶς αὐτά.

— Ὅχι, ἠμποροῦσα νὰ τα πάρω...
καὶ ἤθελα νὰ τα πάρω, διότι τάγαπῶ
πολύ, περισσότερο ἴσως τοῦ δέοντος.
Ἀλλὰ δὲν νομίζετε ὅτι θὰ ἦτο κάπως
ἄπρεπες, προσέθεσεν ὁ ἀγαθὸς ἱερεὺς μὲ
μειδίσμα, δι’ ἓνα λειτουργὸν τοῦ Ὑψί-
στου, νὰναχωρήσῃ διὰ τὴν ἱεράν του
ἀποστολήν, συνοδευόμενος ἀπὸ λευκά
ποντικάκια;... Εἶνε δι’ ἐμὲ θυσία, ἐξ-
ηκολούθησε μ’ ἐλαφρὸν στεναγμόν, ἀλλὰ

πρέπει νὰ τὴν κάμω, πρέπει νὰ τὰφήσω.
— Τὰ καίμένα τὰ ποντικάκια! εἶπεν
ἡ Ἀντωνία, σὰς ἔκαμναν τόσῳ καλῇ συν-
τροφίᾳ!

— Ὡ, ναί, μοῦ ἔκαμναν πολὺ κα-
λὴν συντροφιά· εἶπεν ὁ ἱερεὺς. Ἀλλὰ
ἔκαμα ἄσχημα νὰ τάγαπήσω τόσῳ. Ἀρ-
γε, τὰς ὥρας, τὰς ὁποίας ἐδαπάνησα
διὰ νὰ τα μάθω νὰ χορεύουν, δὲν ἡμ-
ποροῦσα νὰ τὰς χρησιμοποίησω, δίδων
εἰς ἀνθρώπους ἄλλα ὠφελιμώτερα μχ-

— Τὰ χαρτιά θὰ εἶνε καλὰ φυλαγ-
μένα ὅσον ἐγὼ θὰ λείπω, ἔλεγεν ὁ Πά-

«Σὰς τα ἔφερα... νὰ τα ἐδῶ εἶνε τὰ καίμένα τὰ πλάσματάκια» (Σελ. 109, στήλ. α’.)

θήματα; Ἡ ζωὴ εἶνε πολὺ βραχεῖα
ὥστε νὰ ἐξοδεύῃ κανεὶς τὰς πολυτίμους
αὐτῆς στιγμὰς εἰς ἀσχολίας ματαιάς,
ὅσον ἀθῶα καὶ ἄν εἶνε. Αἰσθάνομαι λύ-
πην τώρα πού τ’ ἀποχωρίζομαι... ἀλλὰ
μοῦ πρέπει... δικαίως τιμωροῦμαι!

Καὶ ὁ πάτερ Ἰωσήφ ἔδωκεν ὀλίγον
καὶ ἐσκουπίσθη καλὰ καλὰ μὲ τὸ χρω-
ματιστὸν τοῦ μανδήλιου.

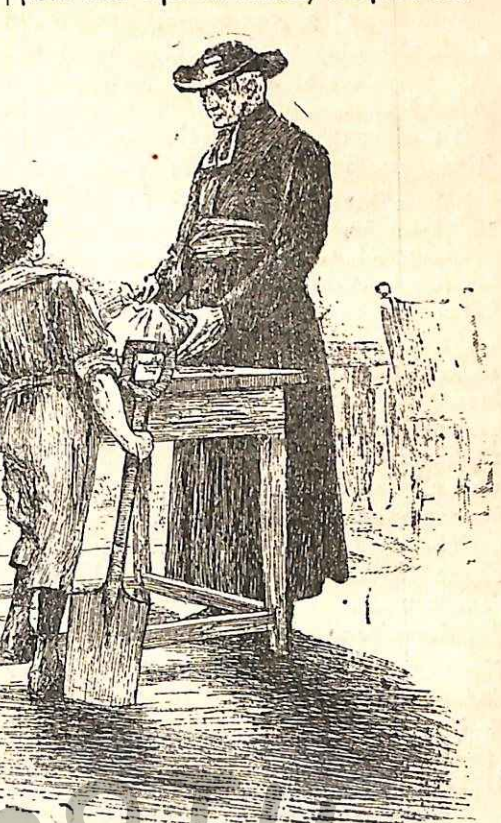
— Ἐγὼ θὰ τα περιποιούμαι καὶ θὰ
τάγαπῶ, ὅπως τάγαπούσατε καὶ εἰς,
εἶπεν ὁ Φίλιππος παρηγορητικῶς. Ὅταν
θὰ ἐπιστρέψετε θὰ τα ξαναπάρετε.

— Τὸ ξεῦρω, ἀπάντησεν ὁ ἱερεὺς,
ὅτι τάφινω σὲ καλὰ χέρια· ὅταν θὰ ἐπι-
στρέψω, πραγματικῶς θὰ τα ξαναπάρω,
ἐκτὸς ἐάν... δὲν θὰ τάγαπῶ καὶ τότε
περισσότερον τοῦ δέοντος. Ὅπως δὴ ποτε,
φίλε μου, σοῦ τα δίδω, εἰμπορεῖς νὰ τα
θεωρῇς ὡς ἰδικά σου, τοῦλάχιστον ἕως
ὅτου σοῦ τα ζητήσω ὁπίσω. Χαῖρε, παιδί
μου· προσέθεσε τείνων τὴν ρικνὴν του
χεῖρα πρὸς τὸν Φίλιππον· νὰ εἶσαι ἐπι-

μελὴς καὶ φρόνιμος, κατὰ τὸ διάστημα
αὐτοῦ πού θὰ λείπω.

Καὶ ὁ Πάτερ Ἰωσήφ διηυθύνθη πρὸς
τὴν θύραν τοῦ κῆπου συνοδευόμενος ὑπὸ
τῆς Ἀντωνίας. Ἐδῶ ἐστάθησαν ἐπ’ ὀ-
λίγας στιγμὰς καὶ συνωμίλησαν μετὰ
ζωηροῦ ἐνδιαφέροντος, ἐν ᾧ ὁ Φίλιππος,
ἀπασχολημένος μὲ τὰ ποντικάκια, δὲν ἐ-
πρόσεχεν εἰς αὐτοὺς.

— Τὰ χαρτιά θὰ εἶνε καλὰ φυλαγ-
μένα ὅσον ἐγὼ θὰ λείπω, ἔλεγεν ὁ Πά-

τερ Ἰωσήφ, στηρίζων τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ
μοχλοῦ τῆς θύρας. Τὰ ἐνεπιστεύθη
μαζί μὲ τὰ ἰδικά μου εἰς ἓνα φίλον μου.
Ἐάν τα χρειασθῇς πρὶν ἐπιστρέψω, ζή-
τησέ τα καὶ θὰ σοῦ τα δώσῃ. (Καὶ εἶ-
πεν εἰς τὴν Ἀντωνίαν τὸ ὄνομα καὶ τὴν
διεῦθυνσιν τοῦ φίλου του.)

— Ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ τα χρειασθῶ,
ἀπεκρίθη ἡ Ἀντωνία καὶ ὅτι, ὅταν θὰ
ἐπιστρέψετε, θὰ εὑρετὲ τὰ πράγματα
ὅπως τάφησατε.

— Ἐλπίζω καὶ ἐγὼ, καλὴ μου Ἀν-
τωνία. Ἐ, ὅτι θέλῃ ὁ Θεὸς θὰ γίνῃ.
Καλὴν ἐντάμωσιν!

Ὅταν ὁ Φίλιππος ἐστράφη πρὸς τὴν
θύραν, εἶδε τὸν πάτερ Ἰωσήφ ἀπερχό-
μενον. Τότε δὲ ἐσκέφθη:

— Ὡ! ἐξέλασα πάλιν νὰ κάμω ἐ-
κείνην τὴν ἐρώτησιν εἰς τὸν Πάτερ Ἰω-
σήφ καὶ νὰ, τώρα φεύγει. Ἄς εἶνε! θὰ
περιμένω ὥς νὰ ξαναγυρίσῃ.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΟΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΤΡΕΙΣ ΑΔΕΛΦΑΙ

ΜΕ ΓΥΑΛΙΝΕΣ ΚΑΡΔΙΕΣ

ΡΩΣΣΙΚΟΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙΟΝ

Μία φορά ήταν ένας βασιλεύς και μία βασίλισσα, που είχαν τρεις χαριτωμένες θυγατέρες. Περίεργον πράγμα όμως! και των τριών αυτών η καρδιάς ήταν γυάλινες.

— Κορίτσια μου, ε κορίτσια μου! τοίς έλεγον η μητέρα των συχνά, από τον καιρό που ήταν πολύ μικρές. Προσέχετε καλά της καρδιάς σας, γιατί σπάζουν εύκολα.

Τὰ κορίτσια φυσικά επρόσεχαν πολύ. Επέρασαν αρκετός καιρός χωρίς να συμβή τίποτε κακό, χωρίς να ραγισθῇ ἡ νά σπάση καμμία καρδιά.

Μιάν ἡμέρα, ἐνῷ ἡ μεγαλύτερα ἀπὸ τὲς βασιλοπούλες ἐστέκετο εἰς τὸ παράθυρον καὶ ἐδλεπε μὲ μεγάλην περιέργειαν μίαν μέλισσαν, ποὺ ἐπεριτριγύριζε τὰ ἄνθη κάτω εἰς τὸν κήπον, ἔσκυψε λιγάκι περισσότερον — καὶ κάπως ἀπρόσεκτα βέβαια, — γιὰ νὰ μὴ χάσῃ ἀπὸ τὰ μάτια τῆς τὴν μέλισσαν καὶ ἔξαφνα τ σάκ! ἀκούστηκε ἕνας κρότος σὰν νὰ ἔσπασε γυαλί.

Ἡ κακομοῖρα ἡ βασιλοπούλα! Ἐσπασε τὴν καρδιά τῆς καὶ ἐξεψύχησε ἔστῃ στιγμή.

Ἦστερ' ἀπὸ αὐτὸ τὸ λυπηρὸν περιστατικόν, ἡ δὴ τῆς ἀδελφὲς ἐπρόσεχαν ἀκόμη περισσότερον τὴν γυαλένια τους καρδιά.

Σὲ λίγον καιρὸ ὅμως, συνέβη ἄλλο δυστύχημα. Ἐνα πρωί, ἡ δευτέρα βασιλοπούλα, χωρὶς νὰ προσέξῃ, ἐπῆρε τὸν καρέ τῆς πολὺ πολὺ ζεστό. Δὲν εἶχε ἀκόμη τελείωσιν τὸ φλυζάνι, ὅταν ἄκουσε μέσα τῆς κάτι τί που ἔτριξε. Ἐπесе λιποθυμισμένη, ἐπάνω σὲ μιά πολυθρόνα.

Ἐκάλεσαν βιαστικά τὴν βασίλισσαν νὰ ἰδῇ τί ἔχει ἡ θυγατέρα τῆς. Ἡ βασίλοπούλα ἔξοῦσε ἀκόμη. Ἡ γυαλένια τῆς καρδιά εἶχε ραγισθῇ λιγάκι.

— Τί νὰ κάμωμεν τώρα! εἶπεν ὁ βασιλεύς. Ἡ καρδιά τῆς ἀγαπητῆς μας κόρης εἶνε ραγισμένη... τὸ κακὸ εἴμπορεῖ νὰ προχωρήσῃ καὶ γρήγορα ἡ καρδιά νὰ σπάσῃ ὁλότελα.

Ἀλλὰ ἡ ἄρρωστη βασιλοπούλα ἐπαρκαλάσσε τοὺς γονεῖς τῆς νὰ μὴ ἀνυσχοῦν γι' αὐτήν.

— Ξεῦρετε, εἶπε χαμογελῶντας, ἡ ραγισμένη στάμνα πηγαίνει ἔστῃ βρύσι γιὰ πολὺν καιρό.

Ἡ μικρότερη βασιλοπούλα ἦτο ἡ πεῖδ εὐμορφῆ, ἡ πεῖδ χαριτωμένη, ἡ πεῖδ ἐξυπνῆ. Τὰ προτερήματά τῆς ὅσα μεγάλωνα, ἐμεγάλωναν περισσότερον.

Ἡ βασιλοπούλα καὶ πλούσια βασιλόπουλα, ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου, τὴν ἐζητοῦσαν

νὰ τὴν πάρουν γυναῖκα. Καὶ ὅμως ὁ γέρον βασιλεὺς δὲν ἦτο εὐχαριστημένος καὶ ἀναστένανε συχνά.

— Μία μόνον κόρη ἔχω μὲ γερὴ καρδιά, ἔλεγε, καὶ ἡ καρδιά τῆς καὶ αὐτῆς εἶνε γυάλινη! Πρέπει λοιπὸν νὰ τῆς δώσω γιὰ ἄνδρα κανένα βασιλόπουλο ποὺ νὰ ξεύρῃ νὰ φτειάνῃ γυαλιά, ὥστε ἅμα συμβῇ κανένα δυστύχημα νὰ εἴμπορῇ νὰ το διορθώσῃ.

Κατὰ δυστυχίαν κανεὶς ἀπὸ ὅσους ἦλθον νὰ γυρέψουν τὴν βασιλοπούλα, δὲν ἤξευρε νὰ φτειάνῃ γυαλιά. Καὶ ὅλοι ἀπελπισμένοι ἐγύρισαν εἰς τὰς πατρίδας των.

Εἰς τὸ παλάτι τότε ὑπηρετοῦσεν ἕνας νέος εὐγενὴς, ὡς ἀκόλουθος. Ἦστερ' ἀπὸ ὀλίγον καιρὸν θὰ ἐγένετο αὐλικός, διότι ἡ μαθητεία του ἐτελείωσεν. Ἡ βασιλοπούλα τὸν εἶδε μίαν φορὰν καὶ τὸν ἀγάπησε. Καὶ ἐκεῖνος ἀγάπησε τὴν βασιλοπούλα.

Μιάν ἡμέραν ὁ βασιλεὺς τοῦ εἶπε. — Ἡ ὑπηρεσία σου ἐτελείωσε. Τώρα θὰ πάρῃς ἄλλη, μεγαλύτερη θέσι. Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ζῆλο ποὺ με ὑπηρετήσας ἕως τώρα καὶ σε συγγαίρω διὰ τὸν προβιβασμόν σου.

Ἡ βασιλοπούλα ἦτον ἐκεῖ καὶ ἀφοῦ ἔφυγε ὁ πατέρας τῆς, εἶπε εἰς τὸν νέον:

— Λυποῦμαι πάρα πολὺ ποὺ δὲν θὰ μένετε πλέον εἰς τὸ παλάτι. Ἀχ, γιὰτί νὰ μὴν εἴσθε βασιλόπουλο καὶ γιὰτί νὰ μὴ ξεύρετε νὰ φτειάνετε γυαλιά!

Ὁ νέος δὲν ἤξευρε τί νὰπαντήσῃ ἀπὸ τὴ συγκίνησίν του. Μόλις καὶ μετὰ βίας ἠμπόρεσε νὰ κάμῃ μιά ὑπόκλησι καὶ νὰ χαμογελάσῃ, κατακόκκινος.

Μόλις τὸν ἄφησεν ἡ βασιλοπούλα, ἔτρεξε μὲ ὅλην τὴν γρηγοράδα εἰς τὸ ἐργαστήρι ἐνὸς ποῦ ἐφτειάνε γυαλιά ἐκεῖ κοντά, καὶ τὸν ἠρώτησεν ἂν εἶχεν ἀνάγκη ἀπὸ κανένα μαθητῆ.

— Ναί, καὶ σε πέρνω εὐχαρίστως, τοῦ εἶπεν ὁ τεχνίτης. Ἦστερ' ἀπὸ τέσσαρα χρόνια θὰ σε κάμω σύντροφο. Ἀλλὰ πρῶτα θὰ γίνῃς ὑπνέτης μου. Θὰ σε στέλνω σὲ θελήματα, θὰ πηγαίνῃς εἰς τὸν ψωμὰ νὰ ψωνίζῃς ψωμί, θὰ προσέχῃς τὰ παιδιά μου, θὰ τα λούζῃς θὰ τα κτενίζῃς, θὰ τα ντύνῃς. Ἦστερ' ἀπὸ μάθῃς νὰ φτειάνῃς γυαλιά, νὰ τα κολλᾷς, νὰ τα κόπῃς καὶ νὰ τα βάζῃς ἔστ' ἀπαράθουρα. Καὶ ἂφ' οὗ περάσουν ἔτσι τὰ τέσσαρα χρόνια, θὰ σε κάμω σύντροφο.

Ὁ νέος βρῆκε τὴν διορία πολὺ μακρυνὴ καὶ ἠρώτησεν, ἂν δὲν ἦτο δυνατόν νὰ γίνῃς τῶρ' ἀμέσως νὰ κάμῃ γυαλιά καὶ νὰ τα βάζῃ ἔστ' ἀπαράθουρα.

— Ὁχι! εἶπεν ὁ τεχνίτης, ἀδύνατον! Ἡ τέχνη νὰ μαθαίνεται ἔτσι εὐκόλῃ λίγο, λίγο... μὴν βιάζεσαι.

Ὁ νέος ἐστέναξε καὶ ἀπεφάσισε νὰ ὑποταχθῇ.

Τὸν πρῶτο χρόνον δὲν ἔκαμνε ἄλλη δουλειά, παρὰ νὰ πηγαίνει ἔστ' ὁ ψωμὰ καὶ νὰ περιποιῇται τὰ παιδιά τοῦ παρὰφέντης του. Τὸν δεύτερον χρόνον ἔμαθε νὰ κολλᾷ τὰ ραγισμένα γυαλιά τὸν τρίτον ἔμαθε νὰ κόπῃ τὰ γυαλιά καὶ νὰ τα βάζῃ ἔστ' ἀπαράθουρα τὸν τέταρτον ὅμως ἔγινε σύντροφος τοῦ τεχνίτη. Ἀφ' οὗ ἐπέρασε καὶ ὁ τέταρτος χρόνος, ἔφυγε ἀπὸ τὸ ἐργαστήρι. Ἐπρόρεσε πάλι τὰ αὐτικά του φορέματα καὶ ἄρχισε νὰ συλλογίζεται πῶς ἠμποροῦσε νὰ γίνῃ βασιλεὺς, γιὰ νὰ πάρῃ τὴν βασιλοπούλα.

Εἰς τὸ δρόμο ἀπήντησεν ἕνα γέροντα, ὁ ὁποῖος, ἐπειδὴ τὸν εἶδε πολὺ συλλογισμένον, τὸν ἐρώτησε τί ἔχει.

— Κάτι θέλω, εἶπεν ὁ νέος, ποὺ δὲν μπορῶ νὰ το εὔρω!

— Τί θέλεις;

— Ἐνα βασίλειο! Τώρα νὰ, συλλογίζομαι πῶς εἴμπορῶ νὰ γίνω βασιλεὺς.

— Ἀν ξεύρῃς νὰ φτειάνῃς γυαλιά, μπορῶ νὰ σου εὔρω τὸν τρόπον.

— Αὐτὸ ἴσια-ἴσια εἶνε τὸ ἐπάγγελμά μου, εἶπεν ὁ νέος. Ὡς τώρα αὐτὴ τὴ δουλειά ἔκαμνα.

— Τότε εἶνε εὐκόλο νὰ γίνῃς τὸ θέλημά σου! Ἀκουσε ὁ βασιλεὺς μας, καθὼς βέβαια θὰ ξεύρῃς, εἶχε ἀποφασίσῃ νὰ δώσῃ τὴν μικρότερήν του θυγατέρα σὲ κανένα βασιλόπουλο ποὺ νὰ ξεύρῃ νὰ φτειάνῃ γυαλιά. Ἀλλ' ἐπειδὴ κανένα βασιλόπουλο τοῦ κόσμου δὲν γνωρίζει αὐτὴ τὴν τέχνη, ὁ βασιλεὺς ἄλλαξε σχέδιον καὶ ἀποφάσισε τώρα νὰ δώσῃ τὴν βασιλοπούλα.

— Σὲ ποῖον; ἠρώτησε ὁ νέος μὲ ἀνυπομονησίαν.

— Σὲ ἕνα νέο ποὺ νὰ ξεύρῃ τὴν τέχνην, φθάνει νὰρῇ εἰς τὴν βασιλοπούλα καὶ νὰ εἶνε ἀπὸ καλὴ οἰκογένειαν. Ὡς τώρα δὲν εὐρέθηκε ὅμως αὐτὸς ὁ γαμβρός. Κανένας ἀπὸ τοὺς νέους τεχνίτας, ποὺ ἐπαρουσιάσθησαν εἰς τὸ παλάτι, δὲν ἄρρεσε εἰς τὴν βασιλοπούλα. ὅλοι ἦσαν πρόστυχοι, μὲ χονδρὰ χέρια καὶ μὲ χονδρὸς τρόπους.

Ὁ νέος, μάλιστα ἄκουσεν αὐτὰ τὰ λόγια, ἄρχισε νὰ χοροπηδᾷ ἀπὸ τὴν χαρά του καὶ μιά καὶ δὴ ἔστ' ἀπαράθουρα.

Εἶπεν εἰς τὸν βασιλέα τί ᾔθελεν. Ἄμα τὸν ἄκουσε ὁ βασιλεὺς, ἐκάλεσε τὴν βασιλοπούλα καὶ τὴν ἐρώτησε ἂν τῆς ἄρρεσε ὁ νέος τεχνίτης.

Ἡ κόρη τὸν ἐκύτταξε καλὰ - καλὰ, τὸν ἐγνώρισε, ἐκοκκίνησε καὶ εἶπε:

— Ναί, ὦ, ναί!

Ὁ βασιλεὺς τότε ἐπρόσταξε τὸν νέον νὰ βγάλῃ τὰ γάντια του καὶ νὰ δείξῃ τὰ χέρια του, διὰ νὰ ἐννοήσουν ἂν ἦτο ἀπὸ καλὴν οἰκογένειαν. Ἡ βασιλοπούλα ὅμως ἀντέστη εἰς αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Ἦταν βεβαία, ἔλεγε, ὅτι ὁ νέος ἦτο εὐγενὴς καὶ ὅτι τὰ χέρια του θὰ ἦσαν ἄσπρα, σὰν χέρια βασιλόπουλου.

Ἦστερ' ἀπὸ τρεῖς ἡμέρας ἔγιναν οἱ γάμοι των μὲ πομπὴ καὶ παράταξι.

Ὁ ἄνδρας τῆς βασιλοπούλας, τεχνίτης τοῦ γυαλιοῦ καὶ εὐγενὴς, ἤξευρε πάντα πῶς νὰ μεταχειρισθῇ τὴν γυάλινη καρδιά τῆς γυναικὸς του, ἡ ὁποία ποτὲ δὲν ἔπαθε τὸ παραμικρόν, ὡς τὴν ἡμέραν ποὺ ἀπέθανε, — γρη῏α πλέον ἐδομῆντα χρόνων.

Ἡ δεύτερη βασιλοπούλα — ἐκεῖνη ποὺ εἶχε τὴν ραγισμένην καρδιά, — δὲν ὑπᾶνδρεύθη. Ἐγινε ὅμως καλὴ θεῖα καὶ ἐπεριποιεῖτο μὲ ἀγάπην τὰ παιδάκια τῆς ἀδελφῆς τῆς, τὰ ἀνεψάκια τῆς. Τὰ ἔμαθε νὰ διαβάζουν, νὰ γράφουν καὶ νὰ ράπτουν φορέματα διὰ τὰς κοῦκλές των.

Ἐλῃς περισσότερον καιρὸν ἀπὸ τὴν ἀδελφὴν τῆς. Καὶ ἔς ἐκείνους ποὺ ἤξευραν τὸ πάθημά τῆς καὶ ἀποροῦσαν γιὰ τὴ μακροζωία τῆς, ἔλεγε χαμογελῶντας, ὅπως το εἶπε τὴν ἄλλη φορὰ ἔστ' οὗς γονεῖς τῆς:

— Μὰ δὲν το ξεύρετε πῶς ἡ ραγισμένη στάμνα βαστᾷ περισσότερον;

KIMON AAKIANS.

ΩΡΑΙΟΝ ΟΝΕΙΡΟΝ

— Χριστίνα! Χριστίνα! ξύπνα... Εἶνε πεῖδ ὥρα νὰ ξυπνήσῃς... Δέν μ' ἀκούς ποῦ σε φωνάζω τόσο ὥραν; Θεέ μου! τί ὑπναροῦ!

Τὸ κοράσιον ἐξηπλωμένον ἐπὶ τῆς μικρᾶς τοῦ λευκῆς κλίνης, δὲν ἐκινεῖτο. Ἀφ' οὗ τὴν ἐφώνασεν ἄρκετὰ, ἡ μητέρα ἔχασε τὴν ὑπόμονήν καὶ ἠναγκάσθη νὰ μεταχειρισθῇ ἄλλον τρόπον διὰ νὰ τὴν ἐξυπνήσῃ. Ἐπλησίασε τότε καὶ μετετόπισε τὴν ξανθὴν κεφαλὴν τῆς μικρᾶς ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου.

Ὁ τρόμος τῆς Χριστίνας, οὕτως ἀποτόμως ἀφυπνισθείσης, ἀπέδειξεν ὅτι δὲν ἔκαμνε καὶ οὐδ' αὐτί, ὅπως το κάμουν μερικὰ ὀκνηρὰ παιδιά ποὺ γνωρίζω διὰ τοῦτο δὲν ἐστερήθη τοῦ συνήθους πρωῒνου φιλήματος.

— Καλὴμέρα, μαμμά, εἶπεν ἡ Χριστίνα, ἀνταποδώσαμα τὴν μητρικὴν θωπείαν, πρὶν ἀνοίξῃ τοὺς ὀφθαλμούς.

Εἶτα προσέθεσε:

— Τί κρῖμα νὰ μ' ἐξυπνήσετε, μαμμά! Ἐδλεπα τόσῳ ὥρατὸν ὄνειρον!

Ἐνῷ ἐνεδύετο ἡ Χριστίνα, ἦτο σκεπτικὴ καὶ ἀφῆρημένη.

— Μαμμά, ἠρώτησεν ἔξαφνα εἰς τί μας χρησιμεύουν τὰ ὄνειρα καὶ πῶς γίνονται;

— Πῶς γίνονται: Αὐτὸ, Χριστίνα, εἶνε ζήτημα ἄλλον· αἱ ἐξηγήσεις ποὺ δίδουν οἱ σοφοί, δὲν συμφωνοῦν μετὰ τῶν. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι τὰ ὄνειρα εἶνε εἰκόνας τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου, αἱ ὅσαι πᾶσι ἀντανακλῶνται, τρόπον τινά, εἰς τὸ πνεῦμά μας, καθ' ὃν χρόνον τὸ σῶμα

κοιμάται, ἀκίνηται, ἀναπαύεται. Εἰς τὸν ὕπνον μας λοιπὸν ξαναβλέπομεν ὅ, τι εἶδαμεν, ὅ, τι μᾶς ἔκαμεν ἐντόπως, ὅ, τι μᾶς συνεκίνησεν ὅταν εἴμεθα ἐξυπνοί.

— Καὶ ὅμως μαμμά, ἐγὼ δὲν εἶδα τίποτε οὔτε χθὲς οὔτε τὰς ἄλλας ἡμέρας, ἀπὸ τὸ ὥρατον ὄνειρόν ποὺ ἔδλεπα. Θέλετε νὰ σὰς το διηγήθῃ ἐνῷ θὰ με κτενίζετε;... Ἀκούσατε. Δὲν εἰξεύρω τί ἦμουν, ἀλλὰ βέβαια θὰ ἦμουν πολὺ, γιὰτί δὲν ἐπατοῦσα εἰς τὴν γῆν. Ἐκεῖ, λέει, ἦταν μία λίμνη, μεγάλη, ὡραία, κυανῇ, ἡσυχῇ. Ἐπάνω ἔς αὐτὴ τὴ λίμνη ἐπλεε, λέει, μία βάρκα στενὴ καὶ μακρὰ, τὴν ὁποίαν ὠδηγοῦσεν ἕνας μόνον ναύτης ὀρθιος εἰς τὴν ἄκραν μὲ τὸ κουπί. Ἡ βάρκα αὕτῃ ἦταν γεμάτη κοριτσάκια. Ἦσαν τόσῳ πολλὰ καὶ τόσῳ στοιθασμένα, ποῦ ἔμοιαζαν μὲ μπουκέτο. Νὰ το ἐδλέπατε αὐτὸ τὸ μπουκέτο ἀπὸ κεφαλᾶκια, ἀπὸ χερᾶκια, ἀπὸ φορεματάκια, τί εὐμορφὸ ποὺ ἦταν! ὅλη κοριτσάκια· κανένας διὰ νὰ τα προσέχῃ. Τί χαριτωμένα ποὺ ἦσαν! τὰ πεῖδ σοδαρὰ ἐκρατιοῦντο ἀπὸ τὸ χέρι· τὰ πεῖδ ζωηρὰ ἐκρατοῦσαν σημαιοῦλες καὶ τὰς ἔσειαν εἰς τὸν ἀέρα. Ἐνα ἀπὸ τὰ μικρότερα κοριτσάκια ἔβγαζε τὸ χερᾶκι τοῦ ἀπῆξ ἀπὸ τῆς βάρκας, διὰ νὰ βρέχῃ καὶ καλὰ τὰ δάκτυλά του. Τὰ ἄλλα δὲν το ἐπρόσεχαν· καὶ ἐκεῖνο ἐξακολουθοῦσε νὰ σκύπτῃ, μὲ τὸ χέρι ἀπῆξ, μέσα ἔστ' οὗ νερό. Καὶ ἡ βαρκοῦλα ἔτρεχε, ἔτρεχε... Τὴν ἔδλεπα, λέει, μὲ μεγάλην μου εὐχαρίστησιν καὶ ἔλεγα μέσα μου: «Φθάνει νὰ μὴν πέσῃ ἐκεῖνο τὸ καίμενο τὸ κοριτσάκι!» Ἡθελα νὰ φωνάξω τὸ βαρκάρη, νὰ τον κάμω νὰ προσέξῃ· ἀλλὰ κάτι τι μ' ἐμπόδιζε... φωνὴ ἀπὸ τὸ στόμα μου δὲν ἔβγαίνει. Ἐφοβοῦμαι μὴν πέσῃ ἡ μικρὰ ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ σκύπτῃ ἄνησυχουσα, ὑπέφερα δι' αὐτὸ καὶ ἄρχισα νὰ μὴν αἰσθάνωμαι πλέον εὐχαρίστησιν ποῦ ἔδλεπα τὴν βαρκοῦλα νὰ τρέχῃ. Γι' αὐτὸ, μαμμά, σ' εὐχαριστῶ ποῦ μ' ἐξυπνίσες!...

— Κ' ἐγὼ σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ὥρατον ὄνειρό ποῦ μου διηγήθηκες. Ἀλλὰ μ' ἐρώτησες κάτι τι, εἰς τὸ ὁποῖον δὲν σου ἀπήντησα. Μ' ἐρώτησες εἰς τί χρησιμεύουν τὰ ὄνειρα. Νομίζω ὅτι ἀπὸ αὐτὸ ποὺ εἶδες εἴμπορεῖς νὰ ὀδηγήθῃς καὶ νὰ το εὔρης μόνον σου. — Δὲν ἐννοῶ τίποτε, μαμμά. — Γιὰ σκέψου ὀλίγον. Ἡ ἐκπληγὴς ποὺ ἐδοκίμασες, ὅταν εἶδες τόσα κοριτσάκια μέσα εἰς μίαν βαρκοῦλαν τόσῳ ἰσὺ καὶ χωρὶς κανένα μεγαλείτερον διὰ νὰ τα προσέχῃ· ὁ φόβος σου μήπως πέσῃ καὶ πνιγῇ τὸ μικρότερον... ἔ, αὐτὸ δὲν μοιάζει ὀλίγον μὲ διήγησιν ἀλληγορικὴν, μὲ μῦθον τοῦ Αἰσώπου, μὲ παραμῦθον τοῦ Ἀνδρῆσεν; Σέῃς τὰ παιδιά εὐρίσκετε καμμίαν ἰσορροπία ποῦ αὐστηρὰν καὶ ἐνοχλητικὴν τὴν ἐπαγρύ-

πνησιν τῶν μεγαλητέρων. Ἀλλὰ τὸ ὄνειρόν σου σὲ ἔκαμε νὰ τὴν ἐπιθυμήσῃς καὶ νὰ τὴν δικαιολογήσῃς τὴν ἐπαγρύπνησιν αὐτὴν, ὅταν εἶδες μόνον τὰ κοράσια ἐκεῖνα καὶ ἐκτεθειμένα εἰς τὸν κίνδυνον... Νὰ το ἐνθυμήσῃς τὸ ὄνειρόν σου καὶ νὰ μὴ μουρμουρίζῃς ὅταν σοῦ δίδουν ὀδηγίας οἱ μεγαλητέροί σου. Αὐτὸ θέ σε ὠφελήσῃ. Μόνον εἰς τὰ ὄνειρα τὰ ἀφίνουν μόνον τὰ παιδιά· εἰς τὴν πραγματικότητα ἔχουν τοὺς μεγαλητέρους, οἱ ὅποιοι ποτὲ δὲν τὰ φίνουν νὰ κάμνουν ὅ, τι θέλουν.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ ΞΕΝΟΤΙΜΟΣ

Η ΒΑΡΚΟΥΛΑ

Τὸ ἀσημένιον βγαίνει φεγγαράκι τὰ γαλάνα χρυσάωνοντας νερά, καὶ τῆς βραδείας τὸ δροσερὸ ἀεράκι φουσκώνει τῆς βαρκοῦλας τὰ φτερά.

Σ' ἀμμόστρωτον δύνει
τὸ κύμα ἀγκαλιά,
κι' ἀφρίζοντας χύνει
δροσάτα φιλιά.

Κι' αὐτὴ πάνω ἔς τὰ κύματα πετάει
κ' ἡ θάλασσα μὲ χάδια τὴν φιλεῖ,
ἔστ' οὗ δρόμοις τῆς λευκοῦς ἀφροῦς σκορ-
[παίει
καὶ τρέχει φτερωτὴ σὰν τὸ πουλί.

Σ' ἀμμόστρωτον δύνει
τὸ κύμα ἀγκαλιά,
κι' ἀφρίζοντας χύνει
δροσάτα φιλιά.

Ι. Θ. ΔΗΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΟΦΑ ΛΟΪΙΑ

Ριψοκινδύνουν εἶνε νὰ εἴπῃς περὶ ἐνός δένδρου ὅτι εἶνε ὥρατὸν, πρὶν γευθῇ τὸν καρπὸν του.

Ὀλιγολογία καὶ ὀλιγοφαγία δὲν ἔβλαψαν ποτὲ.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Κουφιοκεφαλᾶκης ὑπνέτης ἐστιατορίου. Ἐξ πελάτης. — Παιδί, νὰ μου φέρῃς μάρμπονι, ἀλλὰ ἂν εἶνε φρέσκα, ὅπως ἐκεῖνα ποὺ ἔραγα χθές.

Ὁ Κουφιοκεφαλᾶκης. — Μείνετε ἡσυχος, κύριε. Ἐχομεν ἀκόμη ἀπὸ τὰ ἴδια.

Ἐστὶν ὁ ὕψος τοῦ Κεφαλληνιακοῦ Ἀδρά.

Τὸ πρῶτον διήγημα τοῦ Τοῦτοῦ. Ὁ Τοῦτος ἐζητοῦσε ἀπὸ τὴν μητέρα του ζάχαρην, διὰ νὰ φάγῃ τὰς φράουλας του. Ἡ μητέρα του δὲν τοῦ εἶδε. Καὶ ὁ Τοῦτος:

— Ξεῦρε, μαμμά, τί συνέβη ἐδῶ ἔστ' ὅτι τοῦτο; Ἐνα παιδί ἐζητοῦσε ἀπὸ τὴν μητέρα του ζάχαρην, διὰ νὰ φάγῃ τὰς φράουλας. Ἡ μητέρα δὲν τοῦ εἶδε καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν τὸ παιδί ἔπεσε ἔς τὸ πηγάδι.

Ἐστὶν ὁ ὕψος τοῦ Ἐρευνητοῦ.

Ἐντὸς τῆς προδεχοῦς ἐβδομάδος ἐκδίδεται, κομψότατον καὶ χαριτω-
μένον τὸ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

ὑπὸ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

μὲ πέντε μονολόγους ὧν οἱ δύο νηπιακοί, μὲ ἑξ̄ διαλόγους ὧν οἱ τρεῖς νηπι-
ακοί, μὲ τρία δραμάτια καὶ μὲ πρόλογον ἐν ἀρχῇ

δε' ἐορτὰς Σχολείων καὶ Οἰκογενειῶν

Ὅσοι ἐπιθυμοῦν νάποκτῇσιν τὸ βιβλίον ἀντὶ δραχμ. 1.50 ἄς μας στείλουν
τὸ ἀντίτιμον ὡς τάχιστα, διότι μετὰ τὴν ἐκδοσὶν τοῦ Παιδικὸν Θέα-
τρον θὰ τιμᾶται δρ. 2.

ΑΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Ἡμῖν ἑτοίμη νὰ σοι παραπονεθῶ, **Κοιμώ-
μει**, πού εἶχες τόσον καιρὸν νὰ μου γράψης,
ὅταν ἔλαβας τὴν ὥραιαν καὶ θερμὴν σου ἐπιστο-
λὴν. Φαντάζεσαι πλέον τὴν χαρὰν μου! Ἐγὼ
ἤρχισα νὰ σκέπτομαι ὅτι μ' ἔλησμόνησες, εἶδ᾽
ἀπεναντίας ὅτι μάγαπᾷς καὶ μανιγώνουκας μ'
ἐνδιαφέρον θερμότερον παρὰ ποτε...

Εἴμεθα σύμφωνοι, **Ἀττικὴ Νύξ**. Ἐγὼ θὰ
σου εὐρω τὸ πτωχὸ κοριτσάκι, τὸ ὁποῖον ἐπ'
ὀνόματί σου θὰ λαμβάνῃ τὸ φύλλον μου ἀπὸ τοῦ
προσεχοῦς ἔτους· ἐκτὸς ἂν ἐν τῷ μεταξὺ τὸ εὐ-
ργὴν μόνῃ σου. Ἡ καρδίᾳ σου μ' ἔχει μαγευμέ-
νην. Πόσον μάρεσσουν οἱ ἐπιλόγοί σου. Ὅσα
γράφης περὶ τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων, ὠραιό-
τατα!

Τὶ σχέσιν ἔχει ὁ κ. Φαίδων, **Πολυμήχανε**
Ὀδυσσεῦ, μὲ τὰς λύσεις τῶν πνευματικῶν ἀσκή-
σεων; Πρὸς ἐμὲ νάπευθύνεσαι ἄλλοτε. Ἐν
τούτοις σ' εὐχαριστῶ διὰ τοὺς ἐπαίνους.

Πολὺ ἐλυπήθην πού δὲν σε εἶδα όταν ἦλθες
εἰς τὰς Ἀθήνας, **Ὁραία Κέρκυρα**. Ὅς βρα-
θεῖόν σου ἔστειλα τὸν 15ον τόμον. Τὸν ἔλαβες;
Τὰ φυλλάδια σου στέλλονται τακτικώτατα,
Εὐθρόν Τριανταφυλλοῦ, ἀλλὰ θὰ χάνονται
εἰς τὸ ταχυδρομεῖον. Μήπως πρέπει νὰ ἀλλα-
χθῇ ἡ διεύθυνσις; Εἶπα νὰ σου ξαναστεί-
λουν αὐτὰ πού σε λείπουν. Κατὰ τῆς Τύχης μὴ
παραπονεῖσαι, διότι τότε ἡ δυσμένειά ἐξακολουθεῖ.
Εἶμαι τῆς γνώμης νὰ διατηρήσῃς τὸ ὥραϊόν σου
ψευδώνυμον. Ἄν ἐπιμένῃς ὁμῶς...

Σοῦ ἔστειλα ἐπὶ συστάσει τοὺς δύο τόμους,
Στραβὸν Γεωγράφει, καὶ ἐλπίζω νὰ τοὺς ἔλα-
βες ἤδη.

Σοῦ ἔστειλα ἐκ νέου τὰ φυλλάδια, τὰ ὁποῖα
δὲν ἔλαβες, **Φιλόπατρι Ἑλλην**. Ὅσῳ δὲν
λαμβάνεις νὰ μοῦ το γράρῃς ἐλευθέρως. Φαίνε-
ται ὅτι ἡ συστολὴ εἶνε ἐν ἀπὸ τὰ προτερήματά
σου, ἀλλὰ καμμίαν φορὰν, βλέπεις, εἶνε ἀνάγκη
νὰ τὴν νικήσῃς.

Ἐπιθυμοῦσα νὰ μάθω τὸ ὀνοματεπώνυμον τοῦ
φίλου μας **Χαλασμὸς Κόσμον**—μοῦ γράφει ὁ
Πανελλήνιος Ζεὺς,—διότι τὸ ψευδώνυμον τοῦ-
το μού ἔκαμες ἀσθησιν. Μήπως ἐπέρχεται ἡ
συντέλεια;—Εὐχαρίστως, ἀρκεῖ νὰ το ἐπιτρέ-
ψῃ ὁ **Χαλασμὸς Κόσμον**. Ἄς ἴδωμεν τί θὰ μας
ἀπαντήσῃ. Ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα τὰ ἰδικά σου
ἐξέλεξα τὸ πρῶτον διὰ νὰ σ' εὐχαριστήσω· ἀλ-
λὰ θὰ ἐπρωτιμοῦσα, ὡς πολὺ ἐκφραστικώτερον,
τὸ τελευταῖον.

Ἄ, **Λύρα τοῦ Ἀρίονος**! Νὰ μὴ ξανακούσω
τέτοια παράνομα! Μὰ πῶς ἦτο δυνατόν νὰ ὑπο-
θέσῃ, ὅτι δὲν λαμβάνω ὑπ' ὄψιν τὰς ἐπιστο-
λάς σου, ἐπεὶ εἶσαι **ῥέα** συνδρομητρία; Ἐγὼ
διακρίσεις δὲν κάμνω· νῆας καὶ παλαιὰς φίλας,
τὰς ἀγαπῶ ἐξ ἴσου. Νὰ μου γράφῃς λοιπὸν καὶ
νὰ εἶσαι βεβαία ὅτι πάντοτε θὰ σου ἀπαντῶ,
πάντοτε!

Εὐχομαι καὶ ἐλπίζω, **Χρυσάε**, ὅταν θάνα-
γινώσκῃς τὴν ἀπάντησίν μου νὰ εἶσαι καλὰ καὶ
σύ καὶ ἡ ἀγαπητὴ σου μητέρα. Τὴν εὐχὴν σου
θὰ τὴν ἤκουσε βεβαία ὁ Θεός, διότι δὲν εἶνε

δυνατὸν νὰ μὴ ἀγαπᾷ καὶ νὰ μὴ ἀκούῃ παιδὶ
τὸ ὁποῖον τὸν παρακαλεῖ ἀνὰ χάρισιν γρήγορα
τὴν ὑγίαν εἰς τὴν μητέρα του καὶ ἃς εἶνε αὐτὸ
ἄρρωστο. Ἄλλ' ὁμυθιάλλεις ὅτι καὶ ἡ μητέρα
σου δὲν ἔκαμε τὴν ἰδίαν εὐχὴν;—Βλέπεις λοι-
πὸν; σοῦ εἶχα γράψῃ τάνωτέρω, ὅταν ἔλαβ᾽
τὴν δευτέραν ἐπιστολήν. Βλέπεις;

Ἀλήθεια, νὰ μου στείλῃς κανένα λόγον, ἀπ'
αὐτοῦ που ἐκφωνεῖς εἰς τὸν μαθητικὸν Σύλλο-
γον, **Ρωμαῖτε Κικέρων**. Μίαν ἀνησυχίαν ὁμῶς
ἔχω; μήπως μὲ τοὺς Συλλόγους παραμελεῖς τὰ
μαθηματά σου; Ἄ, μὲν, μὲν! ἔ;

Τὴν ἰδίαν ἐρώτησιν θὰ κάμω καὶ εἰς τὸν **Λιο-
νισμένον Τυμφορηστὸν**. ὁ ὁποῖος μοῦ ἀναγγέλλει
τὴν σύστασιν νέου μαθητικῶν Συλλόγου, ἐκ μα-
θητῶν τοῦ Γυμνασίου καὶ τῆς γ' τάξεως τοῦ
Ἑλληνικοῦ. Μοῦ γράφει μάλιστα καὶ κάτι τι
σπουδαιότατον; ὅτι τὴν προστασίαν τοῦ Συλλό-
γου τούτου πρόκειται νὰναλάβῃ ἡ Α. Β. Υ. ὁ
μικρὸς βασιλόπουλος Ἀνδρέας. Εἶνε ἀρὰ γε βέ-
βαιον; Γράψε μου, **Λιονισμένε Τυμφορηστέ**,
διὰ νὰ το ἀναγγείλω εἰς τοὺς μικροὺς μου φί-
λους.

Ὅχι, ἀγαπητὴ μου **Δελὴ Λογιωτάτου**, δὲν
πρέπει νὰπελιπίσῃς τόσον. Ἄν δὲν ὑποφέρω-
μεν ἀγογγυστῶς τὰς δοκιμασίας ἐπὶ τοῦ κόσμου
τούτου, πῶς θὰ μεταβῶμεν εἰς ἄλλον καλλίτε-
ρον; Ἄν κάμνης τὸ καθήκον σου, ἂν δὲν ἔχῃς
λόγους δυσαρκετείας κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ σου, δια-
τί νὰ μὴ εἶσαι εὐτυχής;—Ὁ κ. Φαίδων σ' εὐ-
χαριστεῖ δι' ὅσα γράφεις περὶ τῶν «Ἀθηναϊκῶν
Ἐπιστολῶν». Ὁ **Λευκὸς Λάρος** δὲν μοῦ ἐπι-
τρέπει νὰ σου ἀνακοινώσω τὸνομά του, δυσ-
τυχῶς!

Ὁ **Θαυμαστὴς τῶν Ὁραίων Τεχνῶν**, εἶνε
πολὺ, μὰ πάρ᾽ πολὺ ἐνθουσιασμένος μὲ τοὺς
Ἑλληνας Ὀλυμπιονίκας καὶ πρὸ πάντων μὲ τὸν
Λουῖν. Καὶ ποῖος δὲν εἶνε, μικρὸς μου φίλε; Σὲ
συγαίρω διὰ τὰς προόδους σου.

Εὐγε, **Φλόγερά Ἀκτίς τοῦ Σουλίου**! Ἐπτά
ἐτῶν καὶ νὰ γράφῃς τόσον εὐχόρρα! Εἶμαι βε-
βαία ὅτι μίαν ἡμέραν θὰ τιμήσῃς τὸ ἔνδοξον
ὄνομα, τὸ ὁποῖον φέρεις.—Τὶ ὠραία ζωγραφία,
τὶ ὠραία ζωγραφία!

Θὰ γίνῃ καὶ αὐτὸ, **Ὀμηρεῖας**. Λίαν προσε-
χῶς θὰ προκηρύξῃς διαγωνισμὸν διηγήματος ἐπὶ
τῇ βάσει εἰκόνα, τὸς ὁποῖας ἔχω παραγγείλῃ.
Μόλις γίνουν, ἀμέσως.

Ἀκουετέ, καλέ, τί μοῦ γράφει ὁ **Ἀνδρέας**
Ἡπειρώτης; Ἐνὰ ἱατρικὸν ἀσφαλέςτατον
διὰ τὸν λόβυγγα. Ἐπὶ τὴν ὀλίγον νερόν, τὸ ὁποῖον
κρατεῖτε εἰς τὸ στόμα σας, βουλόνατε ταῦτά
σας μὲ τὰ δάκτυλα, καταπίνετε τὸ νερόν καί...
ἐτελείωσε! Νὰ το δοκιμάσετε καὶ νὰ μου
γράψετε. Ἐν τούτοις εὐχαριστῶ τὸν **Ἀνδρέαν**
Ἡπειρώτην διὰ τὸ κάτι τι, τὸ ὁποῖον δὲν ἦτο
ὅσον μικρὸν νομίζε.

Πολὺ, πολὺ μοῦ ἤρσεν ἡ ἐπιστολὴ σου,
Γελέσσο Φύσις! Διὰ τὴν νὰ περῶν τὸς καιρὸς
χωρὶς νὰ μου γράφῃς; Βλέπεις ὅτι ἤκουσα εὐ-
χαρίστως τὴν παράκλησίν σου καὶ σου ἤλλαξα
τὸ ψευδώνυμον, ἀπ' οὗ τὸ παλαιὸν σου δὲν ἦτο
πλέον μυστικόν.

Ὁ **Ἀετὸς τῶν Ὁρέων** (ὁ ὁποῖος εἶνε εὐ-

τυχής, ὅταν τοῦ ἀπαντῶ εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν
καὶ ὁ ὁποῖος εἶνε πραγματικῶς ἕνας ἀπὸ τοὺς
καλλιτέρους φίλους μου) μὲ παρακαλεῖ νάσπασθῶ
ἐκ μέρους του τὸν **θαυμαστὴν τῶν Ὁραίων**
Τεχνῶν. Ἀλλὰ διὰ νὰ τῷ εἰπῶ τὸνομά του πρέ-
πει νάλλάξῃ ψευδώνυμον.

Ἡ **Ὀμηρεῖας** ζητεῖ τὸ ὄνομα τῆς **Ἑλλη-
νίδος Καλλιτέχνης**. Ἐγὼ τὴν ἄδειαν νὰ
το εἰπῶ;

Κ' ἐμένα μοῦ ἀρέσουν πολὺ αἱ ἐξοχικαὶ ἐκ-
δρομαί, **Ἐαρὶνὴ Πρωτὰ**. Ἐννοῶ κάλλιστα τὸν
ἐνθουσιασμὸν, ὁ ὁποῖος διαπνέει τὴν περιγρα-
φικὴν ἐπιστολήν σου. Κρῖμα νὰ μὴ μοῦ γρά-
φῃς συχνότερα! Ἀσπασμούς εἰς τὴν ἀδελφὴν σου.

Σοὶ εὐχομαι, **Ἀρχιναύαρχε Θεμιστοκλέη**,
λαμπρὰν ἐπιτυχίαν εἰς τὰς ἐξετάσεις σου. Εἶπα
εἰς τὸν κ. Φαίδωνα ὅσα μοῦ γρίφεις καὶ σ' εὐ-
χαριστεῖ, καθὼς καὶ τὴν **Ὁραίαν Ἀνθοδέσμη**,
τὴν ὁποῖαν ἀσπάζομαι. Ὁ ὕμνος τῶν Ὀλυμ-
πιῶν ἄγωνων ἐξεδόθη καὶ τιμᾶται φρ. 2.

Δεχτὸν τὸ ψευδώνυμόν σου, **Καστελλιώτη**.
Θὰ δέχωμαι εὐχαρίστως, ὅτι θὰ μοῦ στέλλῃς
καὶ σε παρακαλῶ νὰ μου γράφῃς συχνά.

Ἀπὸ ἑνα **ῥολοὺ φίλικι** εἰς τοὺς ἀγαπη-
τοὺς μου φίλους: **Ἐρευνητὴν**, (ὁ ὁποῖος τόσον
συχνὰ μ' ἐνθυμεῖται, ὥστε ἀπὸ τὰ περινίσματα
ἔχω διαρκῆς συνόχι)—**Χωρικὴν τῆς Ρουμαρίας**
(τῆς ὁποίας ἡ αὐτογράφος πλέον ἐπιστολὴ πολὺ
μ' ἐνθουσίασε)—Π. Σφέκερην, **Μαραθώγειον**
Δρόμον, **Ἀκάματον ποδηλάτην** καὶ τὴν ἀδελ-
φὴν του **Σορίαν**, **Ἀνθὸς τῆς Ἀοιέως**, **Ἀδραν**
τοῦ Φαλήρου (εἰς τὴν ἐρώτησίν της ἀπαντῶ
ναί),—**Ἐλικωνιάδα Παρθένον**, **Μαργαρί-
ταν**,—**Βασιλισσαντὸν Ἀνέμον**,—**Κεφαλλή-
νιακὴν Ἀδραν**,—**Ἀρεμώτην**,—**Εὐμ. Λυδὸν**.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' ἡ λύσεις στέλλονται μέχρι 16 Μαΐου 1898.

186 Λεξιγριφος.

Ἐπίρρημα τὸ πρῶτόν μου καὶ ποταμὸς τὸ ἄλλο.

Ἄν μας συνδέσῃς γίνομαι ἕνα πουλὶ καὶ ψάλλω.

Ἐστᾷ ὑπὸ τοῦ Θεοδοίου Ο. Ζωτοπούλου

187 Στοιχειόγραφος.

Ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀφίσῃς ζῶν εἶμαι τι πιστόν.

Ἄν τὸν τράχηλον ἀλλάξῃς καλλικέλαδον πετηνόν.

Ἐστᾷ ὑπὸ τῆς Διαι

188 Ἀναγραμματισμός.

Εἰς τὸ σῶμά σου μ' εὐρίσκεις

ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀφίσῃς

καὶ εἰς ὅλους τοὺς λειμῶνας

ἂν μὲ ἀναγραμματίσῃς.

Ἐστᾷ ὑπὸ τοῦ Μαρθωνίου Δρόμου

189 Λύγισμα.

Φεύγω πάντοτε τοὺς ναύτας,

ἐπιβάτας φίλους ἔχω.

Εἰς τὰ πλοῖα δὲν ἐμβαίνω,

μὲ τὰς λέμβους ὁμῶς τρέχω.

Ἐστᾷ ὑπὸ τοῦ Ὀκταετηρέως Κρόνου

190—194 Ἐπικυρώσεις λέξεων.

Μεταβέβαιον καταλλήλως τὰ γράμματα ἐκάστης
τῶν κάτωθι λέξεων σχηματίσων τὰ ὀνόματα
πέντε ζώων.

1, Κροῖσους. 2, Πλόνηται. 3, Σιασνόδος. 4,
Σούρτα. 5, Θαρακνοχόος.

Ἐστᾷ ὑπὸ τοῦ Ἀρχιναύαρχου Θεμιστοκλέους

195—199 Μαγευκὸν γράμμα.

Δι' ἀντικαταστάσεως ἐνὸς οἰουδῆποτε γράμ-
ματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλ-
λου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶσιν

ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Ὡτίον, φανός, ὁμηρος, ὕφαλος, καλός.

Ἐστᾷ ὑπὸ τοῦ Ἐσπερου

200 Ἑλληνοσύμφωνον.

Η—πα—ει—ο—ουιοεο—αι—αιωεο—ω—
αιηω.

Ἐστᾷ ὑπὸ τοῦ Μουκίου Σκεβέλα